

Dành cho trẻ 6-12 tuổi

Thực ra tôi rất giỏi

TAISACHONTHI.COM

Lời nói đầu

Đọc sách có thể nuôi dưỡng tình cảm, mở mang trí tuệ, làm cho con người trở nên ưu tú hơn. Trên đường đời của trẻ, càng cần những quyển sách hay dẫn lối, thông qua việc đọc sách, thông qua việc học tập và giáo dục, dạy cho trẻ có đức tính tốt, từ đó có được tương lai tốt đẹp!

Con trẻ là hi vọng của mỗi gia đình, là tương lai của tổ quốc. Khi trẻ hình thành được thói quen tốt, nhận thức được rằng việc của mình phải tự mình hoàn thành; khi trẻ có tính cách tốt, trẻ sẽ tự quản lý được bản thân; khi trẻ dũng cảm chiến thắng khó khăn, nội tâm trẻ đủ mạnh mẽ; khi trẻ đầy tự tin, dám nói lớn rằng mình rất giỏi; khi trẻ hiểu rằng đọc sách là tốt cho bản thân, cố gắng làm học sinh giỏi trong lớp, trẻ sẽ gặp được phiên bản xuất sắc của chính bản thân mình.

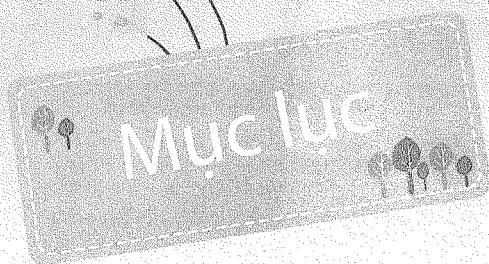
Series sách này kỳ công biên tập những mẫu chuyện

nhỏ đầy năng lượng tích cực, khéo léo xen vào những “châm ngôn sống” và “gợi ý trưởng thành”. Trong quá trình đọc, trẻ không những có thể đọc được những câu chuyện hay, gặt hái được những kiến thức mới, còn có thể suy ngẫm, huấn luyện tư duy thông qua những mẩu chuyện này. Đây cũng chính là những viên đá lót chân cho trẻ trên đường đời, để trẻ có thể bước cao hơn, nhìn xa hơn.

Mục lục

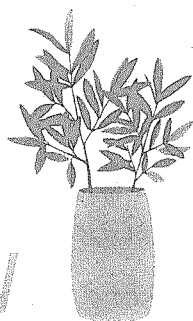
1	ĐỪNG ĐỂ SỰ TỰ TI TRÔI BUỘC BẠN	1
2	CÂU TRẢ LỜI ĐẠT ĐIỂM TỐI ĐA	8
3	LUÔN TỰ TIN VÀO BẢN THÂN	12
4	LỜI NHẬN XÉT THAY ĐỔI CUỘC ĐỜI	16
5	TÔI THẬT GIỎI !	21
6	CHIẾC VƯỜI CỦA VOI CON	24
7	CẬU CHỦ NHỎ, CẬU THẬT TUYỆT VỜI!	28
8	TÔN TRỌNG GIÁ TRỊ BẢN THÂN	31
9	LỜI TIÊN TRI CỦA VỊ GIÁO SƯ GIÀ	36
10	LINH HỒN LÀ BÌNH ĐẲNG, LUÔN COI TRỌNG CHÍNH BẢN THÂN MÌNH	41

11	KHÔNG PHẢI LÚC NÀO CUỘC SỐNG	
	CŨNG THUẬN BUỒM XUÔI GIÓ	46
12	VẾT BÓT	51
13	MÌNH THỰC SỰ RẤT GIỎI	58
14	TÔI ĐÁNG ĐƯỢC TUYÊN DƯƠNG	62
15	CHÚ ÉCH MAY MẮN	65
16	HỌC CÁCH TỰ TIN	72
17	TÌM THẤY TỰ TIN TỪ KHIẾM	
	KHUYẾT	77
18	NGƯỜI XUẤT SẮC NHẤT LÀ CHÍNH	
	BẠN	81
19	NGƯỜI XUẤT SẮC NHẤT	85
20	VÌ SAO TÔI BỊ TỪ CHỐI CẤP VISA	89

ĐỪNG ĐỂ SỰ TỰ TI TRỞI BƯỚC BẠN

Lam rất tự ti, lưng của cô bé có hai vết sẹo rất rõ, chạy dài từ cổ cho tới tận eo, vì thế nên cô bé rất sợ mỗi khi phải thay quần áo. Nhất là khi đến tiết thể dục, trong khi các bạn nhỏ khác vui vẻ thay ra bộ đồng phục lên lớp gò bó, để mặc vào bộ đồng phục thể dục thoải mái hơn, thì Lam luôn lặng lẽ trốn vào một góc, lưng dựa sát vào tường, cố gắng thay quần áo một cách nhanh nhất, chỉ sợ có ai đó nhìn thấy. Nhưng, một thời gian sau, vết sẹo của Lam cuối cùng vẫn bị các bạn nhỏ khác phát hiện ra.

“Sợ thế!” “Quái vật!” Những lời nói ngây thơ, hoàn toàn không có ác ý nhưng lại khiến người khác tổn thương, cô bé Lam đã khóc vì những câu nói đó của bạn mình. Biết chuyện, mẹ của Lam dắt cô bé đến gặp giáo viên chủ nhiệm.

Mẹ nói: “Vừa mới chào đời, Lam đã mắc một chứng bệnh nặng, gia đình có lúc nghĩ đến việc từ bỏ, nhưng không nỡ, dù gì cũng là một sinh mạng, sao có thể dễ dàng kết thúc như vậy.” Mẹ vừa kể, vừa chực khóc. “Cũng may gặp được bác sĩ giỏi, nhờ bác sĩ phẫu thuật cho, con bé có cơ hội tiếp tục sống, nhưng trên lưng để lại hai vết sẹo rất lớn.”

Mẹ quay lại gọi Lam: “Con lại đây, cho cô giáo xem.”

Lam ngần ngừ một lát rồi cũng cởi áo, cô giáo nhìn thấy hai vết sẹo, vừa ngạc nhiên, vừa đau lòng hỏi: “Còn đau không con?”

Lam lắc đầu đáp: “Không ạ!”

Cô giáo cứ trăn trở mãi, nếu chỉ cấm các bạn không được trêu chọc Lam nữa, như vậy chỉ có thể giải quyết bề nổi của vấn đề, mà không giải quyết được tận gốc, Lam sẽ vẫn tự ti như vậy, phải nghĩ ra cách tốt hơn. Đột nhiên, trong đầu lóe lên một ý tưởng, cô giáo xoa đầu Lam và nói: “Tiết thể dục ngày mai, con cứ thay quần áo cùng với các bạn.”

Những giọt nước mắt trong như pha lê lăn dài trên má, Lam trả lời cô giáo: “Nhưng thể nào các bạn cũng chê con, bảo con là quái vật cho mà xem.”

“Đừng lo, cô đã có cách, sẽ không bạn nào cười con cả, thật đấy!”

Tiết thể dục hôm sau, Lam nhút nhát trốn vào một góc phòng, cởi áo định thay đồ. Quả nhiên không ngoài dự tính, các bạn nhỏ khác đã nhìn thấy và bắt đầu trêu chọc cô bé: “Trông khiếp quá đi mất!”

Lam trân trân nhìn các bạn, nước mắt chỉ chực trào ra. Lúc này, cửa phòng bỗng mở ra, cô giáo bước vào, các bạn chạy về phía cô giáo nói với cô: “Cô ơi, cô lại mà xem, lưng bạn ấy đáng sợ lắm, trông như hai con sấu ý!”

Cô giáo không nói gì, chậm rãi bước về phía Lam, rồi nói:

“Đây không phải là sâu!” Cô giáo nheo mắt, chăm chú nhìn hai vết sẹo trên lưng Lam. “Cô từng nghe kể một câu chuyện về những vết sẹo như thế này, các con có muốn nghe không nào?”

Các bạn nhỏ ai cũng thích nghe kể chuyện, bèn vây quanh cô giáo.

Cô giáo bắt đầu kể: “Truyền thuyết kể rằng, mỗi một bạn nhỏ đều là do thiên thần trên trời hóa thân thành. Có những thiên thần khi biến thân thành một bạn nhỏ thì rất nhanh chóng cởi bỏ đôi cánh của mình, nhưng cũng có

những thiên thần chậm hơn, không kịp cởi ra đôi cánh đó. Những thiên thần không kịp cởi ra đôi cánh, sau khi hóa thân thành một bạn nhỏ, trên lưng sẽ để lại hai vết sẹo như vậy.”

“À, thì ra là thế!” Các bạn nhỏ đều rất ngạc nhiên, hỏi lại cô giáo: “Vậy vết sẹo trên lưng bạn Lam là đôi cánh của thiên thần phải không cô?”

“Đừng rồi!” Cô giáo cười một cách thần bí, “Các con có muốn kiểm tra xem ở đây còn bạn nào trên người cũng có vết tích của đôi cánh hay không?”

Các bạn nhỏ nghe cô giáo nói xong liền nhanh nhanh chóng chóng kiểm tra lưng của bạn mình, nhưng không bạn nhỏ nào có vết sẹo rõ ràng như của Lam.

“Cô ơi, con có một vết sẹo nhỏ ở đây này, có phải không cô?” Một bạn nhỏ giơ tay giới cô. “Không phải, của tớ chỗ này màu hơi đỏ đỏ này, của tớ mới đúng.” Một bạn khác nói.

Các bạn ai cũng tranh nhau nhận lưng mình có đôi cánh của thiên thần, hoàn toàn quên mất chuyện của Lam.

Cô bé vốn đang định khóc, mà bây giờ lại nở nụ cười thật tươi.

Bỗng nhiên, có một bạn nói: “Cô ơi, con có thể chạm vào đôi cánh của thiên thần được không ạ?”

“À, còn phải xem thiên thần của chúng ta có đồng ý hay không.” Cô giáo vừa cười vừa nháy mắt với Lam.

Lam lấy hết lòng can đảm nói: “Được, tớ đồng ý.”

Bạn nhỏ đó nhẹ nhàng sờ lên vết sẹo trên lưng của Lam, vui vẻ nói: “Mình chạm được vào đôi cánh thiên thần rồi này.” Vừa dứt lời, các bạn khác cũng reo lên: “Mình cũng muốn, mình cũng muốn sờ.”

Một tiết thể dục, một cảnh tượng kỳ lạ, mười mấy bạn nhỏ trong lớp, xếp thành một hàng, chờ đến lượt được chạm vào vết sẹo trên lưng Lam...

Bằng câu chuyện về “đôi cánh của thiên sứ”, cô giáo đã giúp Lam xóa bỏ đi những ánh mắt kỳ thị của bạn bè, chính thức bước ra khỏi cái bóng của sự tự ti.

Bài học trưởng thành

Từ con vô cùng hồn nhiên, trong sáng, ngây thơ vậy, hoàn toàn không có ác ý. Nhưng đôi khi những lời nói ngây thơ đó lại khiến người khác tổn thương, khiến họ tự ái và hướng nội. Chúng ta không nên trêu chọc, bắt nạt những người không giống với chúng ta, đồng thời cũng phải nhận thức rõ những đặc điểm khác biệt của bản thân so với số đông mọi người, từ đó có thể dũng cảm và bình tâm đối diện. Trong quá trình trưởng thành, sự tự tin là yếu tố vô cùng quan trọng, từ nhỏ phải hình thành cho mình sự tự tin, sau này mới có thể hướng đến tương lai.

Thực ra tôi rất giỏi

CÂU TRẢ LỜI ĐẠT ĐIỂM TỐI ĐA

Có một cậu bé nọ, khi còn nhỏ trông rất xấu xí vì trên mặt cậu có nhiều vết rỗ, giọng nói lại không được trong trẻo mà hay lắp bắp, luôn chậm chạp hơn các bạn khác. Vì thế, cậu thường bị bạn bè trêu chọc và chế nhạo.

Cậu sinh ra trong một gia đình nghèo khó, bố làm thợ đóng giày, cơm ăn còn chưa đủ no. Năm lên chín thì mẹ cậu mất, cậu chỉ được đi học có một năm rưỡi. So với các bạn cùng trang lứa thì cậu bé thật bất hạnh. Nhưng may thay, cậu được mẹ kế coi như con ruột. Nhiều khi cậu mất đến nửa tiếng để giải một bài toán đơn giản nhất, hay một chuyện nhỏ cũng làm không xong, nhưng mẹ kế chưa bao giờ quát mắng mà còn động viên cậu: “Con đừng để ý người khác nghĩ gì về con, chỉ cần con tự nhủ ‘Mình làm được’ thì con

sẽ làm được thôi.”

Sau này lớn lên, cậu làm nhiều nghề để kiếm sống, như người lái đò, thợ làm vườn, thợ nề, nhân viên bán hàng, thợ mộc... cậu từng bị đuổi việc đến 11 lần.

Năm 1836, cậu đã trở thành luật sư nhờ nỗ lực của bản thân. Trong quãng thời gian ấy, cậu càng hiểu thấu cuộc sống khổ cực của người nghèo thuộc tầng lớp dưới đáy xã hội Mỹ, và cậu nhận ra rằng chỉ có con đường chính trị mới cứu giúp được họ. Từ đó, cậu quyết định bước chân vào con đường chính trị. Trong gần 20 năm sau đó, cậu đã nhiều lần

trúng cử vào các chức vụ như nghị sỹ bang, nghị sỹ quốc hội, nhưng tranh cử tổng thống 8 lần thì đều thất bại.

Năm 1856, tại Đại hội toàn quốc của Đảng Cộng hòa, cậu được đề cử vào chức phó tổng thống, nhưng số phiếu ủng hộ chưa đến 100, lại một lần nữa cậu thất bại thê thảm. Trong một lần tranh cử tổng thống, phóng viên đặt ra một câu hỏi hiểm hóc: “Giả sử bây giờ cả hai người được bỏ phiếu để bầu ra tổng thống, ông sẽ bỏ lá phiếu quan trọng ấy cho ai?” Đối thủ của cậu nhún vai bình tĩnh đáp: “Tôi từ chối trả lời câu hỏi này, ai là người trúng cử tổng thống, điều ấy nên để cho nhân dân quyết định.” Còn cậu, cậu bước lên phía trước dũng dạc nói: “Tôi sẽ bỏ lá phiếu ấy cho chính tôi, bởi vì tôi là người phù hợp nhất để làm người lãnh đạo.” Khi ấy tiếng vỗ tay rền vang cả hội trường.

Cậu bé đó chính là Abraham Lincoln, tổng thống thứ 16 của Mỹ. 30 năm trước, ông là một cậu bé nghèo bị mọi người khinh thường, 30 năm sau, ông trở thành một trong những vị tổng thống vĩ đại nhất trong lịch sử nước Mỹ.

Bài học trưởng thành

Không ai tự quyết định được mình sinh ra ở đâu, nhưng chúng ta có thể tự quyết định tương lai của chính mình. Trong bất cứ hoàn cảnh nào, bất kể người khác nghĩ gì, chúng ta đều phải tự tin vào bản thân. Tin vào chính mình và kiên trì hướng đến mục tiêu của bản thân, chắc chắn bạn sẽ thực hiện được ước mơ của mình.

LUÔN TỰ TIN VÀO BẢN THÂN

Khi còn nhỏ, trong mắt người khác, tôi là một đứa trẻ nhút nhát, chẳng làm được việc gì, nhưng năm lên sáu tuổi, một câu nói của mẹ đã khiến tôi thay đổi hoàn toàn.

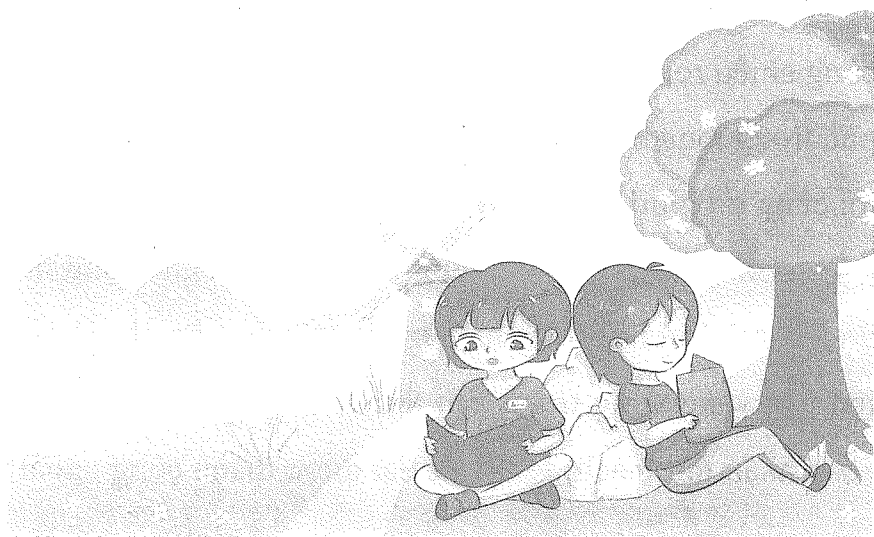
Mùa xuân, như một nàng thiếu nữ dịu dàng, đến cùng với những làn gió nhẹ mơn man. Nhớ hồi đó, trong khu nhà chúng tôi sống còn thịnh hành trò đá cầu. Đứng bên cửa sổ tầng trên nhìn các bạn cùng trang lứa đá cầu, quả cầu vút lên cao rồi lại rơi xuống, dường như đang nhảy múa trên những đôi chân nhỏ bé, lòng tôi lại háo hức, rất muốn cùng chơi với các bạn. Huống hồ quả cầu màu sắc sặc sỡ đang bay lượn trong không trung kia như đang vẫy gọi tôi, khiến tôi như bị mê hoặc.

Tôi định bước ra ngoài, nhưng khi vừa đi tới cửa, tôi

đột ngột dừng lại, trong lòng nghĩ, lỡ như đá kém, bị mọi người cười thì sao? Khi tôi đang do dự, bỗng nhiên mẹ từ đâu bước tới, mẹ lẳng lặng nhìn tôi, nhận ra sự ngần ngại trong ánh mắt tôi, mẹ nhặt quả cầu tôi làm rơi bên cạnh lên, vỗ nhè nhẹ lên vai tôi, dịu dàng nói: “Con à, đừng sợ, phải luôn tin tưởng vào bản thân mình, mọi việc trong cuộc sống đều cần con phải tự mình trải nghiệm, biết đâu con sẽ đạt được kết quả ngoài sức tưởng tượng thì sao.”

Nghe mẹ nói xong, toàn thân tôi như được thả lỏng, tôi cầm lấy quả cầu, chạy xuống dưới tầng, nhưng xuống đến nơi, tôi một lần nữa dừng lại, trong lòng nghĩ: Dù là mẹ

Thực ra tôi rất giỏi

nói có lý, nhưng lỗ như bạn bè cười mình, mình phải làm sao? Không ai muốn chơi với mình, mình phải làm sao? Sau này xấu hổ không dám gặp ai nữa mất. Nghĩ đến đây, tôi định quay lưng đi về, nhưng trong đầu lại vang lên lời dặn của mẹ. Đúng rồi, sợ thất bại nên không dám làm gì, cuối cùng thành ra không biết làm gì hết, cho dù có thất bại cũng không sao, tục ngữ có câu thất bại là mẹ thành công!

Thế là tôi lấy hết can đảm đi đến chỗ các bạn, nói: “Cho tớ chơi cùng với nhé?” Các bạn đồng ý cho tôi chơi cùng khiến tôi rất vui, sau đó, tôi cũng không ngờ được là bản thân mình có thể đá cầu giỏi đến như vậy. Khi tôi chơi đá cầu với các bạn, ánh mặt trời chiếu rọi lên thân thể tôi, cũng chiếu rọi vào con tim tôi, xóa tan đi lớp mây mù che phủ trong lòng bấy nay. Lần đầu tiên tôi nhận ra, quả thực, tôi cũng rất giỏi!

Chuyện này xảy ra cũng 5 năm rồi, cảnh tượng lúc đó đến giờ vẫn luôn hiển hiện trước mắt tôi, câu nói đó của mẹ vẫn vang vọng trong đầu tôi. “Chỉ cần bản thân dám chấp nhận thử thách, sẽ có thể đạt được thành công ngoài

mong đợi.” Bao nhiêu năm nay, tôi vẫn luôn nghe theo lời dạy của mẹ, và cũng hết lần này đến lần khác, tôi phát hiện ra rằng, bản thân mình quả thực cũng rất giỏi!

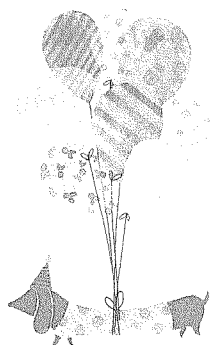

Bài học trưởng thành

Chỉ cần dám chấp nhận thử thách, hoàn toàn có thể đạt được thành công. Bất kể khi nào, ở đâu, những người dám chấp nhận thử thách luôn là những người giỏi nhất!

Thực ra tôi rất giỏi

LỜI NHẬN XÉT THAY ĐỔI CƯỚC ĐỜI

Thời niên thiếu, Malcolm Dalkoff là một cậu bé nhút nhát, hay xấu hổ. Cậu không có nhiều bạn bè, làm việc gì cũng thiếu tự tin.

Một ngày tháng 10 năm 1965, cô Ruth Brauch, giáo viên trung học của Malcolm Dalkoff giao cho cả lớp một bài tập như thế này: Sau khi đọc xong tác phẩm «Giết con chim nhại», các em hãy viết tiếp chương cuối của tác phẩm. Malcolm Dalkoff viết xong và nộp cho cô giáo.

Bây giờ, mặc dù ông không thể nhớ được mình đã viết gì trong bài văn năm đó, bài văn đó có gì độc đáo, hay cô Brauch đã cho mình bao nhiêu điểm. Nhưng ông vẫn nhớ rõ cô giáo đã đặt bút nhận xét bốn chữ vào bài văn của mình: Em viết rất tốt!

Chỉ bốn chữ, những đã thay đổi cả cuộc đời ông.

“Trước khi đọc được lời nhận xét này, tôi hoàn toàn không biết mình là ai, tương lai mình sẽ làm gì.” Ông nói, “Sau khi đọc được lời nhận xét của cô giáo, tôi trở về nhà, viết một truyện ngắn, đây là việc tôi luôn muốn thực hiện nhưng lại luôn không đủ tự tin để thực hiện.”

Trong những năm tháng còn lại trên ghế nhà trường, ông viết rất nhiều truyện ngắn và thường xuyên đem đến cho cô Brauch đọc và nhận xét. Cô Brauch không chỉ cổ vũ ông, mà còn tận tình giúp ông sửa lỗi.

“Cô Brauch là điều tôi cần.” Malcolm Dalkoff nói.

Không lâu sau, ông được chọn làm biên tập của tờ báo trường. Malcolm Dalkoff tin rằng, nếu như lúc đó không có lời nhận xét của cô giáo viết bên lề quyển vở bài tập, thì sẽ chẳng có ông của ngày hôm nay.

Trong lễ kỷ niệm 30 năm thành lập trường, Malcolm Dalkoff quay về trường thăm lại cô Brauch khi đó đã nghỉ hưu.

Ông kể với cô giáo bốn chữ nhận xét của cô đã có ảnh hưởng lớn như thế nào đối với ông. Ông còn nói, vì cô giáo đã tặng cho ông sự tự tin để trở thành một nhà văn, ông mới có thể truyền lại sự tự tin đó cho một người con gái, người sau này trở thành vợ ông và cũng là một nữ nhà văn.

Ông kể với cô Brauch rằng, văn phòng của ông có một cô gái trẻ, buổi tối thường tranh thủ thời gian học chương trình trung học, cô gái trẻ đó thường xuyên nhờ ông chỉ bảo và giúp đỡ. Cô gái đó kính trọng ông, muốn nhờ ông chỉ dạy, là bởi vì ông là một nhà văn.

Nghe xong câu chuyện, cô Brauch vô cùng cảm động. Malcolm Dalkoff nói: “Trong khoảnh khắc đó, tôi nghĩ chúng tôi đều nhận ra rằng cô Brauch đã để lại di sản lâu dài mà ít ai có thể hình dung được.”

“Em viết rất tốt!” Chỉ mấy chữ thôi, nhưng đã làm thay đổi tất cả.

Bài học trưởng thành

Trong cuộc sống, luôn có những trắc trở ngăn ta bước về phía trước. Đôi khi, chúng ta vì những trắc trở đó mà tự ti, không dám bước tiếp. Lúc này, nếu như có người cổ vũ chúng ta, để chúng ta có lại sự tự tin và dũng cảm vượt qua khó khăn, trắc trở. Sự cổ vũ, động viên có thể trở thành động lực để hướng đến thành công, có thể vực dậy lòng dũng cảm và là sự khẳng định đối với người khác. Sức mạnh của sự cổ vũ vô cùng to lớn, trong đó bao gồm cả sự quan tâm, khiến người khác cảm thấy ấm áp.

Khi một người gặp phải khó khăn, trắc trở, hãy nhẹ nhàng cổ vũ, động viên họ, để họ có lại sự tự tin và phấn chấn.

TÔI THẬT GIỎI!

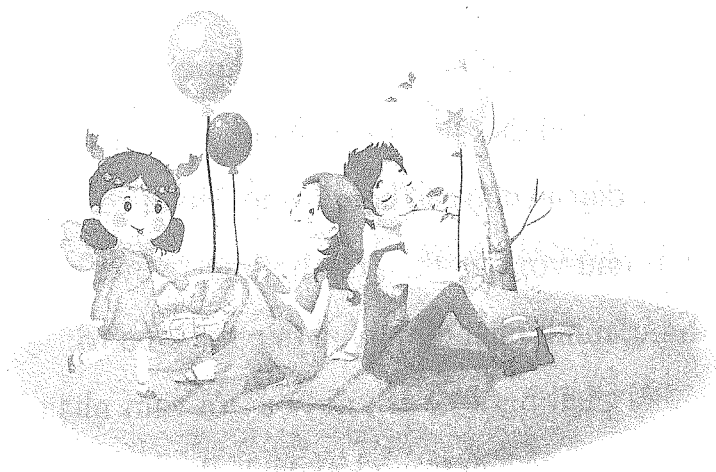
Thời gian trôi qua thật nhanh, từ khi xảy ra tai nạn đó đến nay cũng đã được gần một năm. Tháng ba năm ngoái, tôi bị vỡ bánh chè đầu gối chân trái, phải nằm viện mổ. Mổ xong, tôi phải trải qua bốn tháng điều trị phục hồi chức năng. Quá trình điều trị khiến tôi vô cùng đau đớn. Nỗi đau đớn đó ám ảnh tôi đến tận bây giờ, tôi thậm chí không biết bằng cách nào tôi có thể vượt qua được những tháng ngày tăm tối đó. Chỗ dựa tinh thần của tôi là gì? Bây giờ, tôi đã biết được đáp án cho câu hỏi đó, mỗi lần bị cơn đau dày vò, tôi lại tự nhủ với bản thân mình rằng: “Mình nhất định sẽ làm được, mình nhất định phải tiếp tục kiên trì.”

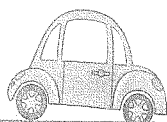
Tôi phải ngồi xe lăn đi học, tôi cảm nhận được sự quan tâm mà các bạn trong lớp dành cho mình. Thế nhưng

cũng có nhiều người giễu cợt tôi, thật không ngờ những người bạn thân trước kia bây giờ lại quay sang chế giễu, cười cợt tôi. Có lẽ họ không biết những lời giễu cợt đó đã khiến tôi tổn thương như thế nào. Họ đâu hiểu những gì tôi đã phải trải qua, những cơn đau tôi đã phải chịu đựng, họ sẽ không bao giờ hiểu được.

Khi vết thương ở chân dần hồi phục, tôi đã nhiều hơn một lần nghe mẹ nói với tôi rằng: “Con giỏi lắm! Nếu là mẹ, mẹ sẽ không thể làm được.” Có lẽ chỉ có bố mẹ mới hiểu được nội tâm của tôi. Tôi không mong người khác phải hiểu mình, tôi chỉ cần biết rằng: Tôi thật giỏi, bởi tôi đã vượt qua được những tháng ngày tăm tối đó.

Bài học trưởng thành

Nhiều người cho rằng, chúng ta phải hết sức khiêm tốn, không được khoe ngợi bản thân mình dù chỉ nửa lời, khoe ngợi bản thân là thể hiện của sự kiêu ngạo. Nhưng tôi lại không nghĩ vậy, khi chúng ta làm được một việc gì đó khiến bản thân cảm thấy tự hào, chúng ta cũng nên tự động viên bản thân và nói: "Tôi thật giỏi!"

CHIẾC VÒI CỦA VỌI CON

Sáng sớm, ánh nắng xuyên qua từng kẽ lá, chiếu rọi vào sương sớm, những tia nắng chiếu khắp cả khu rừng.

Để làm cho khu rừng được xinh đẹp hơn, tất cả mọi người đều đang chăm chỉ làm việc, chim gõ kiến lặng lẽ mổ trên cây, chiếc mỏ dài sắc nhọn tiêu diệt những loài côn trùng gây hại, làm cho chúng không còn nơi ẩn nấp.

Chú khỉ con đang nhảy qua nhảy lại giữa các cây, kéo hết những cành cây khô héo xuống, làm cho cây cối tươi tốt hơn. Cô sóc lại càng bận hơn, cô dùng chiếc răng nhọn của mình để hái hạt thông xuống, sau đó lại dùng chân để đào đất rồi lại vùi những hạt thông đó xuống đất.

Nhìn thấy dáng vẻ mọi người đều bận rộn, voi con buồn bã ngồi sau một cái cây lớn và nghĩ: Mình không có

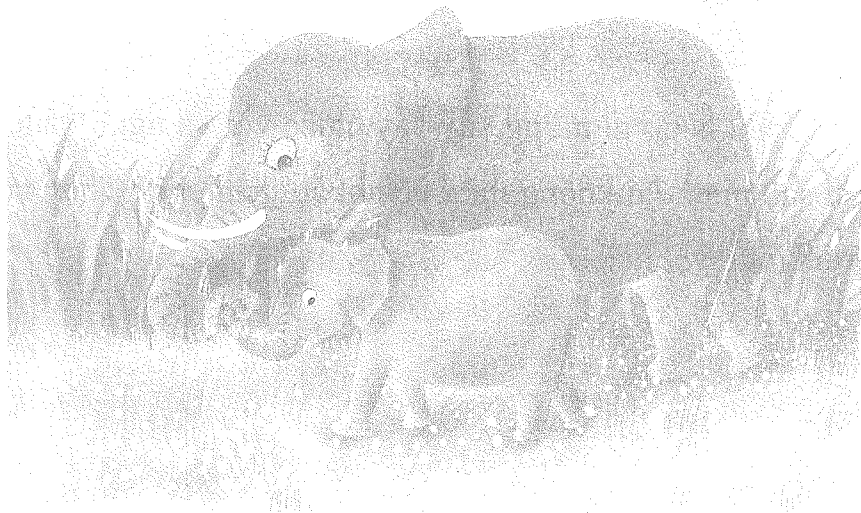

chiếc mỏ dài của chim gõ kiến, cũng chẳng có đôi tay khéo léo của khỉ hay nanh vuốt sắc nhọn của sóc, mình chẳng có thứ gì cả, mình kém cỏi quá.

Ngâm nghĩ một hồi, chú voi con buồn đến rơi nước mắt.

Màn đêm buông xuống, chú voi đành đứng lên để về nhà, không ngờ lại vấp phải thân cây khô dưới đất. Voi con tức giận lắm, liền dùng vòi nâng thân cây đó lên và ném đi thật xa.

Đột nhiên voi con dường như hiểu ra điều gì đó liền vui vẻ chạy về nhà nói với mẹ: “Mẹ ơi con phát hiện ra rằng

con có vòi.” Mẹ chú voi nghe thấy vậy liền bật cười nói: “Con vốn dĩ vẫn luôn có vòi mà.” Chú voi con liền đỏ mặt ngượng ngùng cười.

Buổi đêm ngày càng tối đen, voi con nằm trên giường ngẫm nghĩ ngày mai chắc chắn mình phải làm một việc lớn, nghĩ một lát voi con liền chìm vào giấc mơ ngọt ngào.

Ngày hôm sau voi con dậy từ rất sớm, chú dùng chiếc vòi của mình để dọn sạch những thân cây khô héo ngổn ngang trên mặt đất, cô sóc thì gieo hạt trên mảnh đất trống mà voi con vừa dọn sạch, bọn họ đã kết hợp với nhau rất ăn ý, không lâu sau mảnh đất trống đó đã mọc lên một cây con, mọi người đều khen voi con có một chiếc vòi rất lợi hại.

Voi con vui mừng vẫy vẫy chiếc vòi và nghĩ thầm: Tại sao mình lại không thừa nhận bản thân chứ? Thực ra mình rất tuyệt mà!

Bài học trưởng thành

Mỗi người trong khu rừng đều có một điểm mạnh của mình, chỉ có voi con cảm thấy bản thân vô dụng, nhưng chú voi con đã vô tình phát hiện ra thể mạnh của mình đó chính là chiếc vòi, từ đó voi con đã tìm lại sự tự tin. Mỗi người đều có một điểm sáng có thể thu hút tất cả mọi người, vì vậy hãy để trẻ em thể hiện bản thân một cách sống động trên sân khấu của cuộc đời và nhận ra giá trị bản thân.

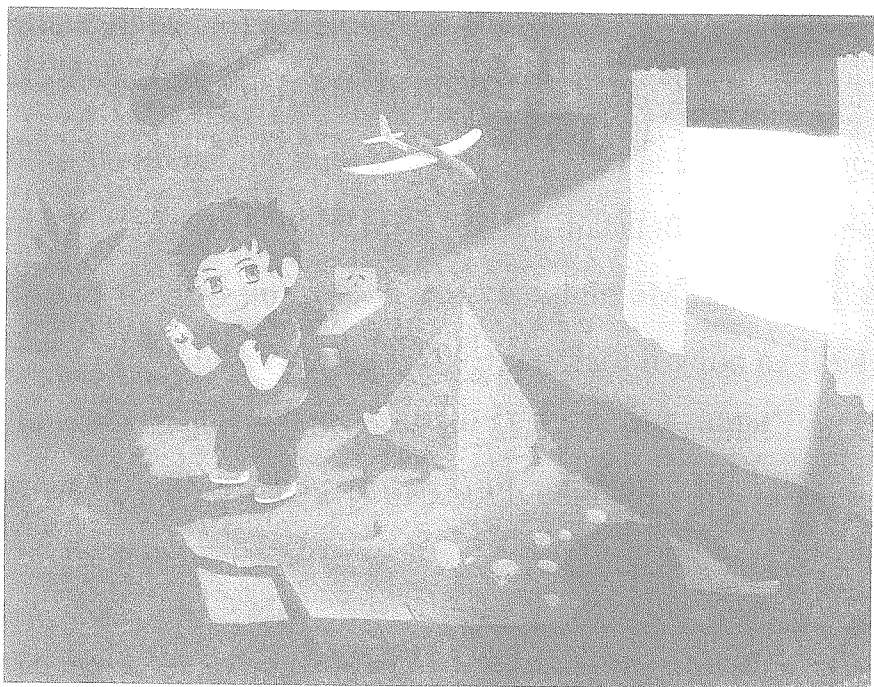
Thực ra tôi rất giỏi

CẬU CHỦ NHỎ, CẬU THẬT TUYỆT VỜI!

Tôi rất thích các mô hình lắp ghép, sau khi van nài mãi cuối cùng mẹ cũng mua cho tôi một bộ mô hình máy bay, tôi vô cùng thích nó nên đã ngồi lắp ghép liên tục mấy tiếng đồng hồ, đến nỗi tê cả chân. Tuy nhiên, vì linh kiện quá nhiều, vừa nhỏ vừa rời rạc nên tôi thường bị lắp sai chỗ và phải lắp lại từ đầu.

Trải qua mấy tuần, cuối cùng tôi đã lắp ghép xong chiếc máy bay PXT-22 của tôi! Nhìn nó thật tuyệt vời! Tuần này tôi sẽ về nhà bà ngoại, tôi vui vẻ đi cùng mẹ và đương nhiên cũng phải mang theo chiếc chiến cơ PXT-22 của tôi để còn khoe với mọi người. Đến nhà bà ngoại, tôi đặt chiếc máy bay của tôi lên bàn. Ôi chao! Tôi không cẩn thận nên đã làm rơi chiếc máy bay xuống đất, vào giây phút ấy trái

tim tôi như rớt xuống hố băng vậy. Nước mắt tôi cứ thế chảy dài. Đây là tâm huyết trong mấy tuần nay của tôi mà! Vào lúc tôi đang buồn chán thất vọng thì mẹ tôi bước đến và nói: “Chỉ cần con có niềm tin và sự kiên trì không ngừng nghỉ thì sẽ có thể ghép lại từ đầu! Khóc lóc không thể giải quyết được vấn đề.”

Sau khi nghe mẹ nói, tôi đã lấy lại tinh thần và bắt đầu lắp ghép lại từ đầu. Đây là lần thứ hai tôi lắp ghép mô hình máy bay này. Vì đã có kinh nghiệm từ lần đầu tiên nên

Thực ra tôi rất giỏi

Chỉ cần đối chiếu với ảnh là tôi có thể lắp rất nhanh, tôi hết sức chăm chú tập trung, không hề để ý đến những thứ xung quanh và thế là chỉ mất hai tiếng đã hoàn thành. Đây quả thực là lần một lạ lẫm, lần hai quen thuộc, lần ba là trở thành cao thủ mà! Mô hình máy bay đường như cũng đang mỉm cười và nói với tôi rằng: Cậu chủ ơi, cậu giỏi quá!

Nhìn chiếc PXT-22 thân yêu, tôi vui như ăn mật ngọt, qua đây tôi cũng hiểu được đạo lý kiên trì chính là thắng lợi!

Bài học trưởng thành

Kiên trì chính là thắng lợi, chỉ cần đối mặt với mọi chuyện một cách tích cực thì bạn đã là người giỏi nhất rồi!

TÔN TRỌNG GIÁ TRỊ BẢN THÂN

Một lần, Lâm Thanh Huyền, nhà văn nổi tiếng người Đài Loan (Trung Quốc) đến nhà người bạn thân Lí Ngao chơi. Ông lấy làm lạ khi thấy tường nhà bạn dán đầy những tấm séc tiền nhuận bút mà ông gửi cho Lí Ngao, vậy là ông ta chưa từng đi lĩnh một đồng nhuận bút nào! Lâm Thanh Huyền thắc mắc hỏi thì được Lí Ngao trả lời rằng: “Tiền nhuận bút mà các anh gửi không xứng với giá trị những tác phẩm của tôi.”

Cũng một trường hợp tương tự, một họa sĩ trẻ mang tranh lên phố bán. Một người nước ngoài thấy thích bức tranh liền hỏi giá, chàng họa sĩ trẻ không chút do dự, báo giá 500 đô la Mỹ cho bức tranh của mình. Người nước ngoài kia cảm thấy hơi đắt, liền mặc cả: “Có thể giảm giá xuống

Thực ra tôi rất giỏi

một chút được không?”

Họa sĩ trẻ nói: “Không được!” Nói xong liền xé bức tranh làm đôi.

Người nước ngoài kia tỏ vẻ kinh ngạc: “Này chàng thanh niên, sao cậu lại làm thế? 500 đô la không bán thì cậu có thể giảm xuống một chút cũng được mà?”

“Thưa ông, tôi không điên, tôi định giá bức tranh này 500 đô la, điều đó có nghĩa nó xứng đáng với cái giá này, ông mặc cả với tôi, điều đó có nghĩa trong mắt ông nó chưa thật sự giá trị, nó không đáng 500 đô la, vậy nên tôi sẽ phải

có

đư

đáp

lần

giá

ông

hai

sĩ t

tran

phá

họa

bức

tôn

đã n

khô

đem

cố gắng hơn nữa, lần sau tôi sẽ vẽ đẹp hơn, đến khi nào được mọi người công nhận thì thôi.” Họa sĩ trẻ bình thản đáp.

Cái kết của hai câu chuyện trên khá giống nhau: sau lần đến nhà Lí Ngao chơi, Lâm Thanh Huyền báo cáo với giám đốc tòa soạn về chuyện ông muốn tặng tiền nhuận bút, ông chủ nghe xong thấy cũng hợp lý, liền kí tám séc trị giá hai triệu nhân dân tệ chuyển cho Lí Ngao! Còn chàng họa sĩ trẻ không chấp nhận kì kèo mặc cả, một mực cho rằng tranh của mình đáng giá 500 đô la kia, nhờ vào sự nỗ lực phấn đấu không ngừng nghỉ, cuối cùng đã trở thành một họa sĩ nổi tiếng, để lại một kho tàng hội họa đồ sộ, những bức tranh kinh điển của ông giá trị hơn 500 đô la rất nhiều.

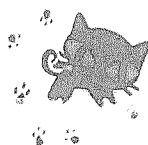
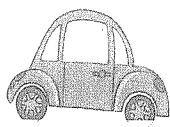
Đúng vậy, muốn tôn trọng người khác, trước hết hãy tôn trọng bản thân mình.

Có thể sẽ có người cho rằng, Lí Ngao là một nhà văn đã nổi tiếng, nên việc ông đề nghị tiền nhuận bút cao cũng không có gì là lạ. Vậy còn chàng họa sĩ trẻ kia thì sao? Khi đem bán bức tranh kia trên phố anh ta vẫn chưa hề có tiếng

Thực ra tôi rất giỏi

tầm gì, cuộc sống vô cùng nghèo khổ, tiền rất quan trọng với anh ta, thế nhưng anh ta vẫn cực kì tôn trọng bản thân mình, cũng chính bởi sự tự tin và lòng dũng cảm đó đã giúp anh thành công. Chàng họa sĩ trẻ đó chính là Giám đốc Bảo tàng nghệ thuật quốc gia Trung Quốc - Lưu Khai Cừ.

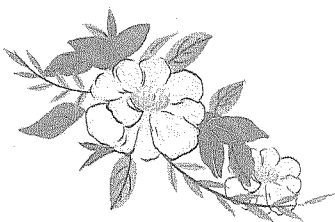
Cho dù trong bất kì hoàn cảnh nào chúng ta cũng không được coi thường bản thân mình. Bạn coi thường bản thân mình, thì người khác cũng sẽ coi thường bạn. Và đương nhiên, chúng ta cũng không nên tự cao tự đại, mà phải biết rõ được năng lực của bản thân, nhưng cũng không nên tự ti vào bản thân. Có niềm tin vào bản thân mới giúp chúng ta ngày một tiến bộ hơn và được người khác ghi nhận.

Khi bị người khác coi thường, chúng ta không nên vì thế mà tự ti, nhưng cũng không nên tự cao tự đại và cho rằng người ta đánh giá sai về mình. Đồng thời, chúng ta cần nỗ lực sửa chữa những khuyết điểm của bản thân, phấn đấu không ngừng để trở nên hoàn thiện hơn.

Thực ra tôi rất giỏi

LỜI TIÊN TRƯ CỦA VỊ GIÁO SƯ GIÀ

Những năm gần đây, một ngôi làng nhỏ ở vùng núi xa xôi hẻo lánh bỗng trở nên nổi tiếng vì hàng năm nơi đây đều có rất nhiều học sinh đỗ đại học. Người dân xung quanh phạm vi hàng chục cây số không ai là không biết đến ngôi làng này.

Ngôi làng nhỏ chỉ có một trường tiểu học, mỗi cấp cũng chỉ có một lớp học. Trước đây, một lớp chỉ có hơn mười học sinh, nhưng bây giờ đã khác, chỉ cần có họ hàng thân thích ở làng này, thì người dân những làng xung quanh đều cố gắng nhờ cậy với hi vọng con em mình được theo học tại đây. Nếu muốn khám phá bí mật về ngôi làng này, hãy bắt đầu câu chuyện từ hơn bốn mươi năm về trước.

Hơn bốn mươi năm về trước, một thầy giáo già được

điều đến công tác tại ngôi trường tiểu học duy nhất của làng, nghe nói ông là giáo sư của một trường đại học danh tiếng trên thành phố, nhưng do vấn đề chính trị gì đó mà bị điều chuyển về đây công tác. Trưởng thôn nói ông là một người có kiến thức vô cùng uyên bác, lời nói của trưởng thôn thì ắt hẳn là không sai.

Người dân trong làng chưa bao giờ được gặp một vị giáo sư đại học, lại nghe trưởng thôn nói vậy nên vô cùng tò mò. Thế là, từ người già đến trẻ em trong làng đều coi vị giáo sư già như một vị thánh, mọi người đều tin tưởng tuyệt đối vào những gì ông nói. Vị giáo sư già dạy ở đây được một thời gian thì thấy rằng trẻ em làng này không thích học, chúng suốt ngày chỉ tìm trò nghịch ngợm, quậy phá. Trên lớp nhiều khi chúng còn cãi lại thầy, chúng nói chúng không thể học được những kiến thức quá cao siêu này.

Một thời gian sau, mọi người trong làng truyền tai nhau một tin vô cùng giật gân: vị giáo sư già biết bảm quẻ, có thể tiên đoán được tương lai. Nguyên nhân là bởi nhiều đứa trẻ trong làng đã về nhà nói với bố mẹ chúng rằng: thầy

Thực ra tôi rất giỏi

giáo nói sau này con sẽ trở thành một nhà toán học, nhà văn, nhạc sĩ, nhà khoa học...

Không lâu sau, các vị phụ huynh trong làng nhận ra rằng con họ đã thay đổi rất nhiều, ngoan ngoãn vâng lời và học hành chăm chỉ hơn. Những đứa được thầy tiên đoán sẽ trở thành nhà toán học thì rất chăm chỉ học toán, những đứa được thầy tiên đoán sẽ trở thành nhà văn thì điểm môn văn rất cao.... Chúng không ham chơi, lười biếng như trước nữa. Bởi chúng có niềm tin sắt đá rằng: sau này chúng sẽ trở thành những người tài giỏi, còn những ai ham chơi, lười

biếng sẽ không thể nên người được.

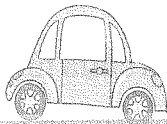
Mười mấy năm sau, một kỳ tích chưa từng có đã xuất hiện, phần lớn học sinh ở làng Thượng Thư đều thi đỗ đại học với điểm số rất cao.

Vị giáo sư già tuổi cũng đã cao, đã đến lúc ông phải chia tay ngôi làng trở về thành phố. Trước khi đi, ông truyền phương pháp “tiên tri” này cho những thầy cô sau, những thầy cô này lại tiếp tục “tiên tri” cho từng lớp từng lớp học sinh trong làng. Và quan trọng là, họ giữ trọn lời hứa với ông: tuyệt đối không được tiết lộ bí mật về những lời tiên tri này cho người trong làng biết.

Theo lời kể của những bạn ở ngôi làng, khi lên đại học họ đã biết được bí mật về những lời tiên tri này, nhưng họ vẫn tuyệt đối giữ kín nó. Chỉ bằng cách làm đơn giản, vị giáo sư già đáng kính đã gieo hạt giống lên tâm hồn những đứa trẻ nơi đây.

Thực ra tôi rất giỏi

Bạn học trưởng thành

Trên đời này không ai có thể tiên đoán trước được tương lai. Những đứa trẻ trong ngôi làng kia sẽ dĩ trở thành những người thành công, là bởi chúng có niềm tin, cộng với sự nỗ lực phấn đấu của bản thân. Việc mà thầy cô làm chỉ là xây dựng cho các học sinh mục tiêu phấn đấu, cổ vũ các em nỗ lực vươn lên, chứ không hề có “lời tiên tri” nào ở đây cả. Chỉ cần bạn tin tưởng vào bản thân, luôn nỗ lực hướng đến mục tiêu mà mình đã đặt ra, thì nhất định bạn sẽ trở thành người mà mình muốn trở thành. Tự tin là chìa khóa đưa chúng ta đến với thành công.

LINH HỒN LẠ BÌNH ĐẲNG, LUÔN CÒI TRỌNG CHÍNH BẢN THÂN MÌNH

Martin sinh ra tại thành phố Atlanta, Georgia. Ông nội cậu vốn là một nông dân nghèo, hồi còn trẻ cha cậu cũng thuộc thành phần nghèo rớt mồng tơi, nhưng về sau nhờ vào sự nỗ lực, cần cù chịu khó và hiếu học của bản thân, cha cậu đã trở thành mục sư của một giáo đường, từ đó bước chân vào tầng lớp trung lưu của người da đen.

Thuở nhỏ Martin sống rất hạnh phúc trong vòng tay che chở của cha mẹ. Ngôi nhà nơi cậu sống rất khang trang, nội thất bên trong cũng rất đẹp, con đường dẫn về nhà là con đường thềm thang rợp bóng mát cùng với những thảm cỏ xanh mướt.

Trước khi lên 6 tuổi, Martin không hiểu được thế nào phân biệt chủng tộc. Trong số đám bạn của cậu có những

Thực ra tôi rất giỏi

bạn là người da đen tóc xoăn, cũng có những bạn là người da trắng tóc vàng, tất cả thường xuyên vui đùa với nhau trên thảm cỏ ngay trước nhà cậu, không hề phân biệt cao sang hay nghèo hèn.

Năm lên 6 tuổi, Martin bắt đầu đến trường đi học, khi ấy cậu thấy háo hức và tự hào vô cùng. Buổi sáng ngày đầu tiên đến trường, Martin dậy rất sớm. Mẹ đã chuẩn bị cho cậu bữa sáng mà cậu yêu thích nhất. Tuy nhiên vì quá phấn khích nên cậu đã không còn tâm trạng để ăn uống nữa. Sau khi ăn sáng xong Martin cùng bố đi ra trạm xe bus để bắt xe. Ở trạm xe bus cũng đã có người đang đứng đó chờ xe, trong số ấy có vài bạn nhỏ là người da trắng, các bạn ấy

cũng đang đợi xe để đi học.

Xe bus đến, các bạn nhỏ lần lượt được cha mẹ dắt lên từ cửa trước của xe. Còn Martin được bố dắt lên từ cửa sau.

Sau khi lên xe Martin hồn nhiên chạy lên phía trên, định tìm những người bạn da trắng của mình để chơi đùa. Thế nhưng người soát vé trên xe bus lại mạnh tay ngăn cậu lại và hét lớn:

“Thằng nhóc da đen kia, đi xuống cuối xe đi!”

“Cháu muốn lên chỗ bạn cháu, bạn cháu ngồi phía trước kia.” Martin giải thích.

“Không được, mày chỉ được ngồi ở phía sau!”

“Tại sao ạ?”

“Tại vì mày là người da đen.”

Đây là lần đầu tiên Martin được nếm thử mùi vị thế nào là phân biệt chủng tộc, trái tim nhỏ bé của cậu bị tổn thương sâu sắc.

Tối hôm ấy, cha cậu đã nói chuyện rất lâu với cậu. Ông nói với Martin rằng: có rất nhiều nơi trên đất nước Mỹ vẫn còn tồn tại tình trạng phân biệt chủng tộc, người da đen

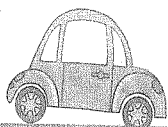

Thực ra tôi rất giỏi

không được phép học cùng trường với người da trắng, không được phép ăn cùng trong một quán ăn, khi đi xe bus người da đen chỉ được phép ngồi phía cuối xe, nếu thiếu chỗ thì người da đen bắt buộc phải nhường chỗ cho người da trắng...

Ông còn nói với Martin rằng: “mặc dù luật pháp bắt ép cha phải đứng ở vị trí phía sau trên xe bus nhưng tư tưởng và linh hồn của cha thì mãi mãi đứng ở vị trí phía trước.”

Từ sau ngày hôm ấy Martin đã trở nên trưởng thành hơn rất nhiều. Cậu nhớ rất kỹ từng lời cha nói, phải dốc sức học thật giỏi, phải cố gắng để khiến cho tư tưởng và linh hồn của mình luôn luôn đứng ở vị trí phía trước.

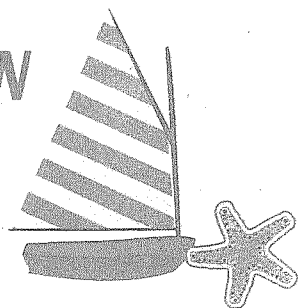
Bài học trưởng thành

Trong cuộc sống có thể sẽ có nhiều điều xảy ra khiến chúng ta phải chịu những đau khổ và đối xử không công bằng. Nhưng cho dù có gặp phải điều gì đi chăng nữa thì chúng ta cũng đừng để bị ảnh hưởng. Vì trên đời của mỗi người đều bình đẳng. Không ai có sự phân biệt cao thấp sang hèn. Vì vậy chúng ta nên tự tin với bản thân, chấp nhận mọi điều xảy ra, cố gắng chinh phục mình, coi trọng chính mình trước tất cả người khác mới coi trọng lại chúng ta được.

Thực ra tôi rất giỏi

KHÔNG PHẢI LÚC NÀO CUỘC SỐNG CŨNG THUẬN BUỒM XUÔI GIÓ

Cuộc đời con người không phải lúc nào cũng thuận buồm xuôi gió, gặp phải những khó khăn, trắc trở là điều khó tránh khỏi. Tôi cũng giống như bạn, không phải là một ngoại lệ.

Trước đây tôi rất thích viết văn, cứ về nhà là lại ngồi luyện viết. Vì viết hay nên tôi thường xuyên được cô giáo biểu dương khen ngợi, tôi cũng từng đoạt giải, bởi vậy càng ngày tôi càng tự tin vào khả năng viết của mình.

Cuộc sống ngày càng trở nên khăm khá hơn, được bố mẹ mua cho một cái máy tính, thế là tôi thường dùng máy tính chơi điện tử, ít viết văn hơn, thậm chí có lúc tôi quên cả việc viết. Có một hôm bố nói với tôi rằng: “Bố đã lập cho con một trang Blog...” “Blog? có thật không ạ?”

tôi hét lên sung sướng. Từ đó tôi đã chăm chỉ dành thời gian để lên Blog viết bài. Năm nay sau khi trận động đất Tứ Xuyên (Trung Quốc) xảy ra, thấy các bạn học sinh ở đó không may gặp nạn, tôi rất buồn, trong lòng thầm nghĩ: nếu các bạn ấy được trang bị đầy đủ kiến thức thoát nạn, có thể kịp thời chạy thoát dưới sự hướng dẫn của thầy cô giáo thì có lẽ bi kịch đã không xảy ra. Sau một ngày trầm tư suy ngẫm, tôi đã viết ra câu chuyện cổ tích «Cái giá phải trả» và nhờ bố đăng lên Blog. Chỉ trong có vài ngày số lượng người truy cập đã lên đến hơn một trăm lần, «Cái giá phải

trả» cũng được bình chọn là tác phẩm xuất sắc. Đọc được những bình luận mọi người để lại trên Blog của mình, khỏi phải nói tôi vui biết nhường nào. Sau đó tôi liên tục đăng tải thêm nhiều bài viết khác nữa, cứ cách khoảng hai đến ba ngày là tôi lại đăng một bài mới. Lượng người truy cập vào trang Blog của tôi không ngừng tăng cao, tuyệt quá, yeah!

Học kỳ cuối của năm lớp 5 cũng là lúc tôi chuẩn bị lên cấp 2, tôi không có nhiều thời gian để viết lách nữa. Sau khi kết thúc kỳ thi, việc đầu tiên mà tôi làm là bật máy tính lên, đăng nhập vào Blog và vào hội văn học để đọc bình luận của mọi người. Blog của tôi im lìm, chẳng có mấy ai gửi bình luận cho tôi, trong khi đó bài viết của các thành viên khác trong hội văn học lại nhận được rất nhiều sự yêu thích, lượt truy cập tăng mạnh, tại sao vậy? Tôi suy nghĩ tìm câu trả lời, nhưng tôi cũng không nghĩ quá lâu, cuối cùng tôi quyết định lập tức bắt tay vào viết bài. Bài viết đầu tiên tôi đăng sau đó lại không được mấy ai quan tâm. Nhìn thấy Blog của người ta hot như vậy tôi mông lung hỏi: “Tại

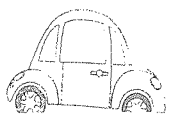

sao? Tại sao chứ?” Cộng thêm với việc bài viết của mình không được ai ngó ngang đến, tôi buồn vô hạn, giống như một anh thợ mỏ đang đi đào hầm dưới cái hầm tối tăm vậy, muốn đào lên phía trước nhưng lại sợ phía trước là nước lũ. Trong khung cảnh tối tăm ấy, tôi đang suy đi tính lại thì đột nhiên trước mắt tôi xuất hiện một vầng sáng, một ông lão cầm cây đèn dầu trên tay nói với tôi rằng: “con à, hãy dừng cầm đào tiếp đi!”

Thì ra ông lão kia chính là bố tôi, thấy tôi buồn rầu như vậy thì đã tới giúp tôi “con à”, bố tôi nói: “đời người không thể lúc nào cũng thuận buồm xuôi gió, sẽ có những lúc gặp phải rất nhiều tai ương, trắc trở, nếu có vấp ngã thì phải đứng dậy đi tiếp, chứ đừng nằm yên ở đó. Hãy luôn nhớ rằng: Con là người giỏi nhất!” Đúng, mình là người giỏi nhất! Và thực tế cũng đã chứng minh điều đó! Sau một thời gian bị xuống tinh thần, tôi đã phấn chấn trở lại. Cuối cùng tôi cũng đã viết được những bài viết xuất sắc, lượt truy cập vào Blog của tôi lại tăng lên, các thành viên trong hội không ngừng gửi lời động viên tôi, tôi đã lấy lại được

nụ cười của mình.

Sau trở ngại ấy tôi phát hiện ra khi mình bình tĩnh, dũng cảm đối diện với khó khăn thì mình sẽ từng bước gặt hái được thành công. Có như vậy thì khi thành công rồi mình sẽ có thể dong dạc hét lên rằng: “Thực ra mình là người giỏi nhất! Mình thực sự rất giỏi!”

Thực ra ai cũng có xuất phát điểm là một người bình thường, nhưng chỉ cần bạn không ngại sự bình thường ấy mà cố gắng nỗ lực vươn lên thì bạn chính là người giỏi nhất!

bà

cả

về

xa

tru

hìn

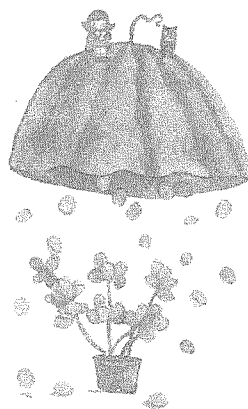
kh

nào

mo

VẾT BỚT

Tiểu Mỹ là một cô gái hiền lành nhưng lại rất tự ti về bản thân mình.

Cô ấy tự ti là bởi vì cô có một cái bớt đen bao trùm cả mắt trái. Điều này khiến cô tự hận chính bản thân mình, và hận cả cái gương soi kia nữa.

Hồi học tiểu học, Tiểu Mỹ chẳng có bạn bè, ai ai cũng xa lánh cô, lại còn không ngừng chỉ chỉ trỏ trỏ. Đến hồi học trung học bạn bè cùng lớp gọi Tiểu Mỹ là “nữ hải tặc” bởi hình tượng tiêu chuẩn của hải tặc là bị chột một mắt, trong khi đó vết bớt kia đã khiến cho Tiểu Mỹ trông chẳng khác nào bị chột một mắt.

Không chỉ một lần Tiểu Mỹ bật mình tỉnh giấc, cô mơ thấy người ta chỉ tay vào vết bớt trên mặt cô gọi cô là

Thực ra tôi rất giỏi

“hài tặc”. Tiểu Mỹ luôn luôn cúi đầu khi đi đường, cô không muốn để cho người khác nhìn thấy vết bớt đáng ghét kia, thậm chí cô còn muốn cầm dao cắt phẳng vết bớt ấy đi. Tuy nhiên thực tế cô chẳng làm được gì cả.

Dần dần Tiểu Mỹ học được cách tự mình làm bạn với chính mình, không có bạn bè cũng không có quan hệ khác ngoài xã hội, cô dồn tất cả thời gian vào việc học. Mỗi lần kết thúc một kỳ thi nào đó, khi thầy giáo trả bài và đọc to điểm số trước toàn thể các học sinh trong lớp, đây chính là lúc Tiểu Mỹ cảm thấy hạnh phúc nhất, cũng là lúc duy nhất cô có thể ngẩng cao đầu hãnh diện.

Hồi học cấp 3 Tiểu Mỹ trở thành thần tượng của hầu hết các bạn trong lớp, cô được chọn là học sinh đại diện của môn Toán học và Anh văn. Lúc này hầu như không ai còn gọi Tiểu Mỹ là “hải tặc nữa”, áp lực của kỳ thi đại học đã làm cho các bạn trong lớp không còn thời gian và sức lực để đi chế giễu cô nữa. Tan học Tiểu Mỹ thường xuyên có bạn đến hỏi bài, lúc trả lời các bạn Tiểu Mỹ cười rất tươi, rất tự nhiên. Thế nhưng Tiểu Mỹ vẫn tự ti, vẫn không dám đi đến những nơi đông người và vẫn quen với việc cúi đầu khi đi.

Có một cô giáo mới đến là cô giáo dạy tiếng anh. Cô giáo rất trẻ trung, xinh đẹp, khí chất đầy mình, làm các bạn học sinh nữ ai ai cũng ngưỡng mộ. Trong mắt họ cô giáo vô cùng xinh đẹp, vô cùng cao quý, bạn nữ nào cũng muốn mình được giống như cô giáo, thậm chí sở thích của cô giáo cũng trở thành trào lưu của các bạn nữ trong lớp. Vì là học sinh đại diện cho môn Anh văn nên Tiểu Mỹ lại càng có nhiều cơ hội để tiếp xúc riêng với cô giáo. Có một lần Tiểu Mỹ ngẩn người ngắm nhìn cô giáo và nói: “Cô ơi cô đẹp

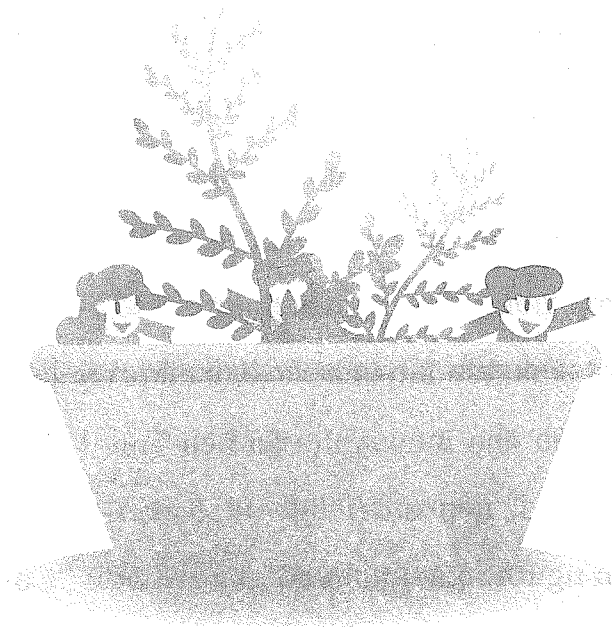

quá ạ, nếu như em được giống như cô thì tốt biết bao.” Vừa dứt lời Tiểu Mỹ liền vội cúi đầu tự ti.

Cô giáo nhìn Tiểu Mỹ, chậm rãi nói: “Tiểu Mỹ, em có biết không? Mỗi khi em cầm bài thi, mỗi khi em giảng bài cho các bạn, em đều rất đẹp. Không chỉ bởi vì trí thông minh của em mà còn bởi vì sự tự tin của em nữa. Tiếc là em lại không thường xuyên đem theo sự tự tin bên người mình”.

“Đem theo sự tự tin bên người mình?” Tiểu Mỹ trầm nhắc lại câu nói này trong đầu.

“Đúng, đem theo sự tự tin bên người mình.” Dương

như cô giáo đã đọc được suy nghĩ của Tiểu Mỹ.

Câu nói này giống như một cơn gió mát đã làm Tiểu Mỹ thức tỉnh. Từ đó về sau, ngày nào Tiểu Mỹ cũng nhớ đem theo tự tin bên người mình.

Cô gái Tiểu Mỹ tràn đầy tự tin ấy, đã dễ dàng thi đậu vào trường Đại học trọng điểm. Trong thời gian học đại học, bởi vì tự tin nên Tiểu Mỹ đã dần dần dám giao tiếp với mọi người, dám nói lên quan điểm của mình trước mặt người khác. Giọng nói của Tiểu Mỹ rất hay nên đã được các bạn đề cử làm MC cho đài phát thanh của trường. Và cũng bởi vì xuất sắc nên Tiểu Mỹ đã được bầu làm chủ tịch hội sinh viên.

Năm thứ tư đại học, trong khi các bạn khác phải chạy vạy khắp nơi để tìm việc thì Tiểu Mỹ đã được 5 công ty đa quốc gia mời về làm.

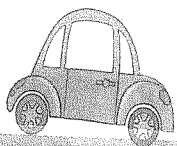
Sau 3 năm đi làm, Tiểu Mỹ đã là Giám đốc bộ phận, và cũng là Giám đốc bộ phận trẻ nhất từ trước tới nay của công ty. Bạn trai của cô là Phó tổng giám đốc của một doanh nghiệp ô tô có tiếng. Trong một lần hẹn hò, bạn trai đã từng

Thực ra tôi rất giỏi

nói với Tiểu Mỹ rằng: “vết bớt trên mắt trái của em rất đẹp, giống như một chiếc lá đậu trên đó vậy.” Tiểu Mỹ mỉm cười, cô đã hoàn toàn quên mất rằng trên mặt mình có một vết bớt.

Khi có người hỏi Tiểu Mỹ làm thế nào mà cô ấy lại xuất sắc đến vậy thì cô ấy đều nói, hồi cấp 3 có một cô giáo xinh đẹp đã nói một câu khiến tôi thay đổi, câu nói đó là: “đem theo sự tự tin bên người mình.”

Bài học trưởng thành

Trong cuộc sống bất kỳ ai trong chúng ta cũng sẽ gặp phải những chuyện không hài lòng, nhưng nếu như chỉ vì như vậy mà rơi vào trạng thái tự ti, phủ nhận chính bản thân mình thì rất khó để chúng ta tìm ra được hướng đi cho cuộc đời mình, và rất dễ rơi vào trạng thái thất bại. Hãy nhớ phải luôn tự tin, hãy nâng cao đầu phát huy hết tiềm năng của bản thân, tự tìm ra những ưu điểm của mình, tích cực phát huy những ưu điểm ấy. Chỉ có như vậy chúng ta mới có tấm vé bước vào con đường thành công.

MÌNH THỰC SỰ RẤT GIỎI

Tôi là một người vô cùng tự tin nhưng tuyệt đối không phải là người tự cao tự đại. Cũng chính sự tự tin đã giúp tôi thành công trong câu chuyện sau.

Trong một lần đi thi thể thao, tôi đăng ký tham gia hạng mục chạy 800m.

Trước khi cuộc thi bắt đầu, tôi thực hiện vài động tác khởi động. Trong lúc đang khởi động thì đột nhiên nghe được thông tin cậu bạn Hà Hóa ở lớp bên cạnh cũng tham gia hạng mục chạy này. Cậu ấy chính là người đã giành được huy chương vàng trong cuộc thi chạy toàn thành phố! Trời đất ơi, tại sao chuyện đen đủi này lại đột nhiên đổ lên người tôi vậy! Tinh thần tôi bắt đầu đi xuống. Dường như thầy Trương đã nhận ra được tâm tư của tôi, liền lại gần nói

với tôi rằng: “Đừng sợ! Con à, hãy tin mình là người giỏi nhất”. Nghe thầy nói vậy, tôi đã lấy lại được tinh thần.

Cuộc thi chính thức bắt đầu. “Chuẩn bị, chạy!” Trọng tài vừa dứt lời, các vận động viên liền lao nhanh ra khỏi vạch xuất phát, y như những mũi tên được bắn nhanh ra khỏi cây cung vậy. Lúc mới chạy tôi chạy hơi chậm, hiện tại đang đứng thứ 4. Ngay trước tôi là Vương Thông, cậu ta chạy không nhanh, về một cái tôi đã vượt qua được cậu ta. Người đang chạy ở vị trí số 2 là Phó Cường, cũng không

Thực ra tôi rất giỏi

chạy nhanh bằng tôi được, tôi chỉ cần cố một chút là đã vượt qua được. Khó nhất vẫn là Hà Hóa, cậu ta chạy nhanh như bay vậy! Đã nhiều lần tôi muốn vượt cậu ta nhưng đều không thành công. Có một lần khi cách cậu ta chỉ còn vài centimet thôi, tôi cố hết sức rướn người và đã vượt qua được cậu ta. Trong lúc tôi đang sung sướng thì cậu ta lại dùng chính tốc độ ấy để vượt lên tôi lần nữa, “haizzz....” Và không biết bao lâu sau, khi chỉ còn cách đích mười mấy mét, khi ấy tôi đang cách Hà Hóa khoảng hơn nửa mét, lúc này tôi tự nhủ trong đầu rằng: “Mình có thể làm được, mình có thể làm được, mình nhất định sẽ làm được.” Nghĩ vậy tôi liền nghiêng răng nghiêng lợi, dốc toàn bộ sức lực của mình để xông về phía trước... “A, mình đã vượt qua Hà Hóa rồi! Mình là quán quân rồi!” Tôi hét lớn, tất cả mọi người khi ấy cũng hò reo vang dội.

Khi đứng trên bục nhận giải, tôi vô cùng sung sướng, tôi thấy mình thực sự rất giỏi!

Mình thực sự rất giỏi!

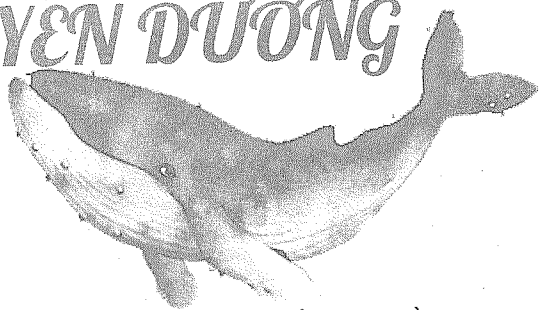
Bài học trưởng thành

Hãy luôn tự nhủ với bản thân rằng mình có thể làm được, cho dù thực tế mình không làm được thì cũng không sao cả. Bởi khi đã dám thử sức thì bạn đã là nhà vô địch rồi!

Thực ra tôi rất giỏi

TÔI ĐÁNG ĐƯỢC TUYÊN DƯƠNG

Có một hôm, trong tiết thể dục thầy giáo giao nhiệm vụ của tiết học hôm nay là chạy năm vòng, mỗi vòng 200 mét, năm vòng là 1000 mét! Các bạn học sinh thấy thế đều không vui vẻ. Còn tôi vì sức khỏe không tốt nên được thầy giáo đặc biệt quan tâm và chỉ cần chạy một vòng là được.

Bắt đầu chạy, tôi chạy theo sau các bạn và hoàn thành vòng đầu tiên. Nhìn thấy các bạn vẫn đang trên đường tiếp tục chạy còn tôi lại đứng một bên như vậy hoàn toàn không giống các bạn. Thấy vậy nên tôi đã nói với thầy giáo rằng tôi cũng muốn hoàn thành nhiệm vụ chạy năm vòng.

Vì đã chạy được một vòng nên đến vòng thứ hai tốc độ của tôi đã giảm xuống, tôi không đủ sức, mệt đến nỗi thở dốc liên tục. Đến vòng thứ ba, mồ hôi đã thấm ướt áo

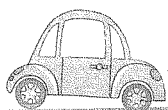
tôi, mệt đến không chịu nổi. Vòng chạy thứ tư thì cả người tôi không còn chút sức lực nào, hai chân giống như bị trôi vào hai chiếc thuyền, dù có cố gắng thế nào cũng không cử động nổi, tôi mệt đến mức nằm vật ra mặt đất, nhưng trong đầu bỗng vang lên một giọng nói “Cố lên, chỉ cần kiên trì là sẽ thành công!” Các bạn thấy vậy cũng lần lượt dừng lại và đứng bên cạnh cổ vũ tôi.

Đúng vậy, mình không được cúi đầu trước khó khăn,

Thực ra tôi rất giỏi

mình phải mạnh mẽ lên thì mới có thể thành công! Tôi cắn chặt răng rồi đứng dậy, cuối cùng tôi đã chạy hết vòng thứ năm. Thì ra tôi có thể làm được những việc mà trước đây không làm được, tôi đã vượt qua chính mình, cảm giác này thật tuyệt vời!

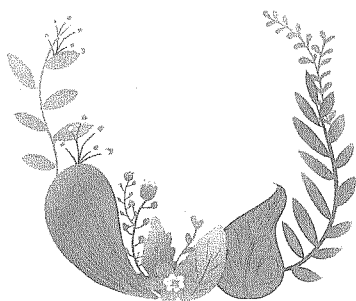

Bài học trưởng thành

Khi gặp phải những việc mà bản thân cảm thấy rất khó khăn thì nhất định đừng dễ dàng bỏ cuộc. Chúng ta cần phải thử vượt qua giới hạn của bản thân, cho dù không làm được thì cũng nên thử bởi vì chính chúng ta mới là ngưỡng cửa lớn nhất của bản thân!

CHÚ ẾCH MAY MẮN

“Tôi thật là may mắn!” Ếch xanh vừa ngắm nhìn bóng mình dưới nước vừa nói: “Tôi vừa xinh đẹp lại biết bơi, nhảy trên mặt nước cũng giỏi hơn người khác nữa. Người tôi đều là màu xanh mà tôi lại thích nhất màu xanh. Trên thế giới này, chuyện tốt đẹp nhất chính là làm một chú ếch.”

“Vậy còn tôi thì sao?” Vịt con hỏi, “Tôi màu trắng. Lẽ nào bạn không thấy tôi cũng rất xinh đẹp sao?”

“Không đâu!” Ếch đáp lại, “Trên người bạn không có màu xanh.”

Vịt con liền nói: “Nhưng tôi biết bay, còn bạn thì không.”

“Ồ, vậy sao?” Ếch nói, “Tôi chưa nhìn thấy bạn bay bao giờ.”

Thực ra tôi rất giỏi

Vịt con đáp lại: “Tôi hơi lười, nhưng tôi có thể bay. Bạn nhìn xem!” Nói xong vịt con liền chạy mấy bước rồi ra sức vỗ cánh. Sau đó đột nhiên bay lên khỏi mặt đất và vỗ cánh bay lên bầu trời. Sau khi bay lượn mấy vòng, vịt con xà xuống bãi cỏ trước mặt ếch xanh.

“Tuyệt quá!” Ếch con cất giọng khen ngợi và nói với vẻ ngưỡng mộ “Tôi cũng muốn bay!”

“Bạn không được đâu!” Vịt con nói, “Bạn không có cánh.” Sau đó vịt con về nhà với vẻ đắc ý.

Vậy là ếch con tự tập bay một mình. Ếch chạy về phía trước vài bước sau nó dang rộng cánh tay và đập tay lên xuống nhưng cho dù nó có cố gắng thế nào thì cũng không thể bay lên khỏi mặt đất.

Ếch con rất thất vọng buồn bã nghĩ rằng: “Mình là một con ếch vô dụng, đến bay mà mình cũng không biết. Mình mà có một đôi cánh thì tốt biết mấy.” Đột nhiên ếch con nghĩ ra một cách hay. Nó tin rằng chỉ cần vịt con có thể làm thì nó cũng có thể làm.

Ếch con mất một tuần để dùng một mảnh ga giường

cũ và một vài sợi dây nhỏ để làm một đôi cánh. Cuối cùng nó cũng có thể bay thử một lần rồi.

Nghĩ vậy ếch liền trèo lên gò đất cao bên sông, chạy vài bước rồi dang rộng cánh tay và nhảy về phía bầu trời giống như vệt con đã làm.

Ban đầu nó cũng quay vòng được một lúc trên bầu trời giống như những chú chim, nhưng không lâu sau chiếc cánh đã gãy. Ếch con liền rơi “tôm” xuống sông giống như một cục đá. Ít nhất vẫn coi là hạ cánh an toàn.

Thực ra tôi rất giỏi

Chuột nhìn thấy bộ dạng thảm hại của ếch con đang bò từ dưới nước lên liền nói: “Bạn phải biết rằng ếch không biết bay chứ!”

“Vậy bạn thì sao?” Ếch con hỏi.

“Tôi đương nhiên cũng không biết!” Chuột nói, “Tôi không có cánh, nhưng tôi biết làm nhiều thứ.”

Trên đường về nhà, ếch con vẫn nghĩ về chuyện này, nó định sẽ đi hỏi heo con.

Lúc ếch con đến thì heo con vừa lấy ra một chiếc bánh ga tô từ lò nướng.

Ếch vội vàng hỏi: “Heo con ơi, bạn có biết bay không?”

Heo con đáp: “Đương nhiên là không rồi! Tôi nghĩ nếu tôi ở trên trời thì có lẽ sẽ nôn mất.”

“Vậy bạn biết làm gì?” Ếch lại hỏi

“Tôi biết rất nhiều thứ!” Heo con tiếp tục đáp lại, “Tôi có thể làm những chiếc bánh ga tô ngon nhất thế giới, hơn nữa tôi còn rất xinh đẹp. Cả người tôi đều là màu hồng, đây cũng là màu mà tôi thích nhất.”

Ếch nghe xong không thể không thừa nhận đây là sự thật.

“Mình cá là mình cũng có thể làm bánh ga tô.” Trên đường về nhà ếch con nghĩ vậy. Về đến nhà, ếch con bỏ hết tất cả các thứ nó tìm thấy vào bát rồi nhào nặn giống heo con.

Tiếp đó ếch con đổ hỗn hợp đã nhào nặn xong vào chảo rồi đặt lên lò. Nó nghĩ thầm, chiếc bánh ga tô này chắc chắn sẽ rất ngon.

Nhưng chưa được bao lâu thì khói bốc lên cùng với một mùi rất khó ngửi. Thì ra là bánh ga tô bị cháy. “Đến bánh ga tô mà mình cũng không biết làm,” nghĩ vậy nên ếch cảm thấy rất đau lòng.

Sau đó ếch con lại đi tìm thỏ.

“Bạn có thể cho tôi mượn một quyển sách không?”

Ếch con hỏi

“Bạn biết chữ không?” Thỏ thấy vậy liền hỏi lại với vẻ kinh ngạc.

“Tôi không biết!” Ếch tiếp tục nói, “Hay là bạn dạy

Thực ra tôi rất giỏi

tôi nhé!”

“Bạn nhìn này! Đây là chữ cái. Đây là chữ A, đây là chữ K, còn đây là chữ...” Thỏ nhiệt tình giảng giải.

“Được rồi, tôi biết rồi.”Ếch con không đủ kiên nhẫn mà nghe hết đã cầm quyển sách trở về nhà.

Ếch con ngồi xuống một cách thoải mái rồi mở sách ra. Nhưng trong sách đầy những ký tự lạ lẫm, ếch con không biết một chữ nào cả. Một tiếng sau, nó cũng không trở nên thông minh hơn tí nào. “Mình không bao giờ muốn đọc quyển sách này nữa!”Ếch nói, “Cái này khó quá. Mình chỉ là một chú ếch vừa tầm thường vừa ngốc nghếch.”

Ếch con buồn bã trả lại quyển sách cho thỏ. Thỏ hỏi “Thế nào rồi? Bạn có thích không?” Nhưng ếch con chỉ lắc đầu với vẻ tiếc nuối “Tôi không biết chữ, không biết làm bánh, chẳng biết làm gì mà cũng không biết bay. Các bạn đều thông minh hơn tôi. Tôi chẳng biết thứ gì cả. Tôi chỉ là một chú ếch xanh bình thường thôi.”Ếch con vừa khóc vừa nói.

“Nhưng ếch ơi, tôi cũng không biết bay, không biết

nướng bánh hay làm gì cả. Tôi cũng không thể bơi lội và nhảy như bạn... Bởi vì tôi là một chú thỏ, còn bạn là một chú ếch. Nhưng tất cả mọi người đều yêu quý bạn.”

Ếch con rơi vào im lặng, nó đi đến bên hồ nước và nhìn vào bóng mình dưới mặt nước. Đây chính là mình! Mình là một chú ếch xanh mặc chiếc quần bơi kẻ sọc.

Trong giây phút đó, ếch con bỗng cảm thấy vô cùng vui sướng. Thỏ nói đúng, nó nghĩ, mình rất may mắn khi làm một chú ếch. Sau đó ếch con vui vẻ nhảy một bước thật xa, việc này chỉ có ếch mới làm được thôi.

Bài học trưởng thành

Chúng ta nên học cách nhìn thấy điểm mạnh của bản thân, tin rằng mọi người đều có ưu điểm riêng, như vậy mới có thể vui vẻ và mạnh mẽ bước về phía trước trên con đường đời.

Thực ra tôi rất giỏi

HỌC CÁCH TỰ TIN

Hồi nhỏ, tôi là một đứa trẻ hay xấu hổ, gặp người lạ là đỏ mặt, cũng không có bạn chơi với tôi. Nhà có khách, bà nội thường chỉ vào mấy anh chị em họ chúng tôi giới thiệu rằng: “Đây là Mai, hiểu chuyện, như người lớn; đây là Huy, đầu óc thông minh.....” Cuối cùng chỉ vào tôi nói: “Đây là Kiện, ngoan nhất nhà!” Thực ra tôi biết, tôi không có ưu điểm nào khác, nên bà nội đành phải dùng từ “ngoan nhất nhà” để an ủi tôi, cho tôi đỡ buồn.

Tính cách cô độc lầm lì cứ theo tôi đến tận khi tôi học trung học cũng không có chút thay đổi nào. Năm thi vào trung học, tôi may mắn thi đỗ vào trường trung học của huyện. Trong môi trường mà ai ai cũng xuất sắc, ai ai cũng tự cho mình là siêu phàm, thì tôi lại càng cảm thấy tự ti.

Thầy chủ nhiệm lớp tôi họ Củng, dạy tôi môn toán. Thầy hơn 40 tuổi, đậm người, bình thường nét mặt lúc nào cũng nghiêm túc, tôi luôn né tránh thầy. Nhưng thầy Củng dạy rất giỏi, nghe nói thầy là thầy giáo dạy môn toán giỏi nhất huyện.

Có một lần kiểm tra toán, đề bài cuối cùng của tôi bị thầy gạch chéo một dấu gạch lớn. Sau đó, thầy bắt đầu đánh giá bài thi. Tôi cầm bài thi trên tay, suy nghĩ mãi, tôi thấy cách giải của mình tuy khác với cách giải của thầy, nhưng cách giải của tôi đúng, hơn nữa còn đơn giản hơn của thầy Củng.

Tan học, tôi cầm bài thi đến văn phòng tìm thầy Củng. Thầy Củng đang vui đầu chấm bài tập. “Thầy Củng, em thấy đề bài này em làm cũng đúng ạ.” Tôi rụt rè nói, giọng nói nhỏ đến mức đến chính bản thân mình cũng không nghe thấy. “Em nói gì?” Thầy Củng ngẩng đầu nhìn chăm chăm vào tôi qua cặp kính dày cộp. Tôi lặp lại lời vừa nói một lần nữa, âm thanh vẫn nhỏ như muỗi kêu. “Vậy à?” Thầy Củng ngờ vực cầm lấy bài thi của tôi. Chốc lát, thầy vớt bài thi

Thực ra tôi rất giỏi

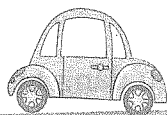
của tôi lên bàn làm việc, nghiêm mặt hỏi tôi: “Em có chắc chắn rằng cách làm của em là đúng không?” Tôi do dự mãi, cuối cùng cũng gật đầu. Mặt thầy phút chốc có nụ cười lướt qua, giọng nói càng nghiêm khắc: “Nếu em tin rằng cách làm của em là đúng, tôi có thể nghe em nói lý do, nếu em không chắc chắn, thì đừng lãng phí thời gian của tôi.” Nghe thầy nói vậy, tôi bỗng chột dạ, nhớ tôi làm sai, chắc chắn sẽ làm cho thầy tức giận, thôi vậy, dù sao cách giải của thầy tôi cũng nắm chắc rồi, cần gì phải tìm cách khác nữa. Tôi âm ỨC cầm lấy bài thi của mình đi ra khỏi văn phòng, trong lòng buồn bã.

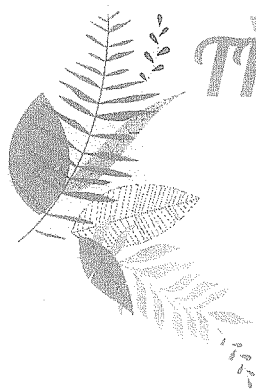
“Quay lại!” đi chưa được bao xa, tôi nghe thấy tiếng thầy gọi sau lưng. Tôi ngơ vực quay lại văn phòng, thầy Cùng nhìn tôi bằng ánh mắt ấm áp dịu dàng hiếm có, thầy nói: “Thực ra cách giải của em hay hơn của thầy! Nhưng sao em biết bản thân mình là đúng, mà lại không giữ vững lập trường của mình? Em đáng ra phải đầy tự tin về bản thân mình mới phải!”

Lời của thầy Cùng khích lệ thành từng đợt sóng trong lòng tôi. Cũng từ hôm đó, tôi bắt đầu ngẩng cao đầu nhìn tất cả mọi người. Trên lớp, tôi ghi chép bài chăm chú, thành tích ngày càng tốt, còn tham gia các hoạt động mà trường tổ chức, sau đó, các cuộc thi ca hát tôi cũng đoạt giải, làm triển lãm trưng bày cá nhân, trở thành biên tập của câu lạc bộ văn học trường, vào Hội học sinh..... Thầy cô giáo trong lớp cùng các bạn học dùng ánh mắt ngạc nhiên và thích thú nhìn tôi bước tới sự tự tin và cởi mở!

Bài học trưởng thành

Tự ti là khuyết điểm từ nhỏ mà nhiều người mắc phải, nếu không sửa sớm, sẽ ảnh hưởng đến cả cuộc đời. Khi bạn cảm thấy mình không bằng người khác, rất dễ cảm thấy tự ti, lúc này bạn cần sự giúp đỡ của người thân, bạn bè, thầy cô, họ đứng trên góc độ của người ngoài để dàng giúp bạn phá bỏ tự ti, xây dựng niềm tin.

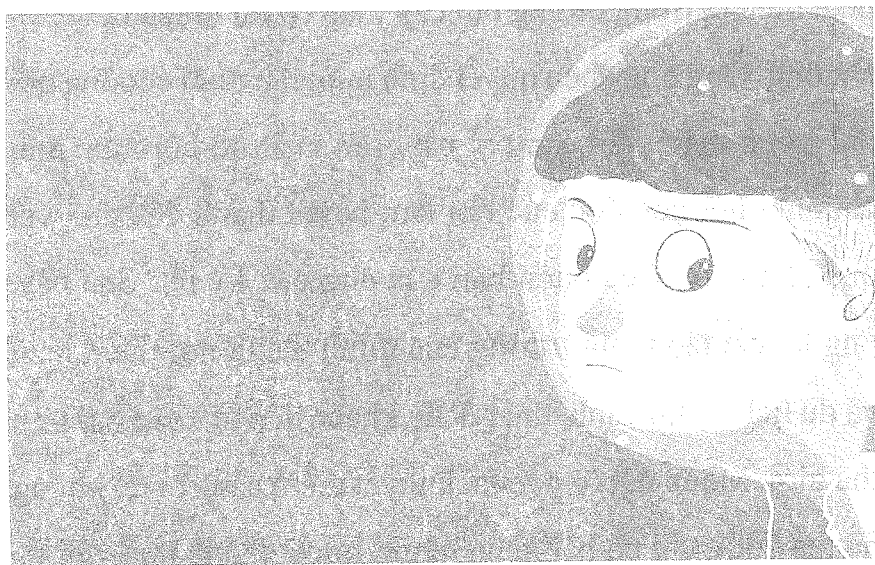

TÌM THẤY TỰ TIN TỪ KHİẾM KHUYẾT

Bang California Mỹ có một người nông dân, bỏ rất nhiều tiền để mua một mảnh đất, nhưng mảnh đất cằn cỗi đến mức không thể trồng bất cứ loại cây nông nghiệp nào, tâm trạng của ông vô cùng ủ rũ. Một ngày, ông đột nhiên phát hiện ra trong những bụi cây thấp có rất nhiều rắn đuôi chuông. Ông nhảy bén quyết định nuôi rắn đuôi chuông qui mô lớn ở mảnh đất cằn cỗi này, sản xuất đồ hộp rắn đuôi chuông; hút nọc độc của rắn làm huyết thanh để bán. Kết quả cho thấy, việc buôn bán của ông cực kỳ tốt. Sau này, ông lại cải tạo nông trường của mình thành nơi thám hiểm và du lịch ngắm cảnh, thu hút du khách đến từ khắp nơi trên thế giới. Mảnh đất ông mua, khuyết điểm cằn cỗi đó không hề thay đổi, chỉ có bản thân người nông dân là thay đổi.

Năm 1972, Cục du lịch Singapore gửi tới Thủ tướng Lý Quang Diệu một bản báo cáo, nội dung đại ý: “Singapore của chúng ta không có kim tự tháp như Ai Cập, không có Trường Thành như Trung Quốc, không có núi Phú Sĩ như Nhật Bản, ngoài ánh nắng mặt trời chiếu rọi bốn mùa, chúng ta không có danh lam thắng cảnh nào khác. Muốn phát triển ngành du lịch, thực sự là một điều khó khăn.” Lý Quang Diệu xem xong bản báo cáo, vô cùng tức giận. Nghe nói, ông viết một dòng chữ lên báo cáo: “Ông muốn thượng đế cho ta bao nhiêu thứ nữa? Ánh nắng mặt trời, ánh nắng mặt trời là đủ rồi!” Sau này, Singapore sử dụng ánh nắng mặt

tr
rế
gi

lu
m
sẽ
về
th.

kh
kh
lời
nó
cũ
thá
cũ
của

trời chiếu rọi bốn mùa trồng hoa trồng cỏ, trong thời gian rất ngắn trở thành “Thành phố vườn” nổi tiếng khắp thế giới, ngành du lịch đạt được sự phát triển chưa từng có.

Có một cậu bé, vốn học múa ba lê. Trong một lần tập luyện vũ đạo không may phần cổ bị thương, từ đó, cậu như một cái cây bị vẹo cổ, nếu tiếp tục tập ba lê thì chắc chắn sẽ trở thành trò cười. Trong một cuộc họp lớp nhiều năm về sau, mọi người vô cùng sửng sốt phát hiện ra cậu đã trở thành nghệ sĩ đàn vi-ô-lông của một ban nhạc nổi tiếng.

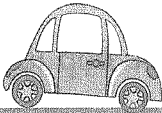
Dùng tư thế nghiêng đầu để kéo đàn vi-ô-lông, đây không còn là khiếm khuyết nữa, dung mạo tự nhiên phóng khoáng tư chất rạng ngời, mang một vẻ đẹp làm rung động lòng người. Khi hỏi đến bí quyết thành công của cậu, cậu nói, chính bởi vì phần cổ của cậu bị thương, nên khi tập đàn cũng không có cảm giác khó chịu như người khác, cậu cảm thấy cảm giác này rất hợp với mình, thời gian luyện đàn cũng dài hơn người khác. Lâu ngày, cậu trở thành trụ cột của ban nhạc.

Có thể bạn cũng từng oán trách sự bất công của thượng

Thực ra tôi rất giỏi

để để bản thân có khiếm khuyết này kia. Nhưng nếu chúng ta có một thái độ tiến thủ tích cực đáng quý, có thể biến sự bất hạnh trở thành món quà thượng đế ban tặng, thì sẽ tìm thấy thành công trong chính khiếm khuyết của mình. Tôi tin bạn cũng có thể!

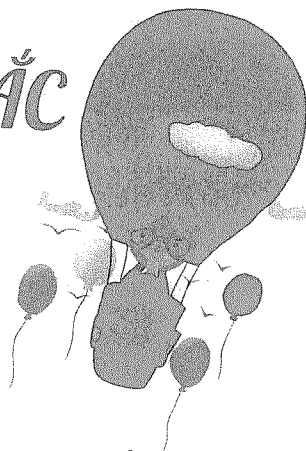

Bài học trưởng thành

Mỗi người đều có điểm sáng của bản thân, mỗi sự vật cũng có sức hấp dẫn riêng. Quan trọng là chúng ta cần phát triển tiềm năng của bản thân, phát huy điểm sáng đến cực điểm. Dùng sự cân nhắc, sự tự tin để mở đường mảnh đất tiềm ẩn của bản thân, thì mỗi người chúng ta sẽ đều thu hoạch được thành quả to lớn.

NGƯỜI XUẤT SẮC NHẤT LÀ CHÍNH BẠN

Khi biết thời gian của mình không còn nhiều, Socrates- nhà triết gia người Hi Lạp đã muốn thử thách người trợ lý bình thường rất tài giỏi của ông. Ông gọi người trợ lý lại và nói: “Chỗ nền còn lại của tôi không đủ dùng nữa, phải tìm một cây nền khác để tiếp tục đốt, cậu hiểu ý tôi không?” “Tôi hiểu”, người trợ lý vội vàng đáp, “ Tư tưởng của ngài sáng suốt và đáng để lưu truyền lại...”

Socrates nói: “Nhưng tôi cần một người kế thừa thật ưu tú, người đó không những phải có trí tuệ tương đương mà còn phải tràn đầy niềm tin và dũng khí phi phạm... Cậu giúp tôi tìm một người được không?”

“Tôi nhất định sẽ cố gắng hết sức.”

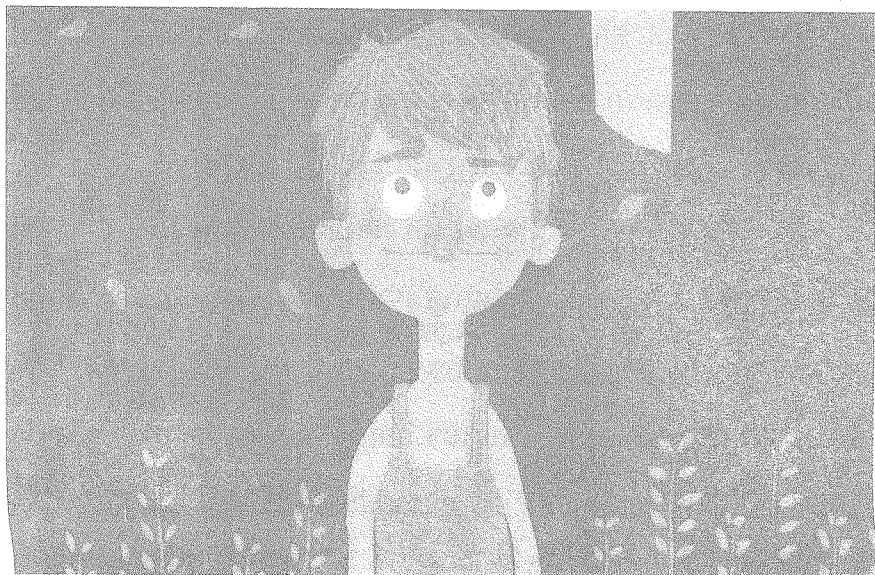

Socrates mỉm cười.

Người trợ lý trung thành và chăm chỉ ấy đã không từ vất vả mệt nhọc mà tìm kiếm khắp nơi. Anh dẫn về hết người này đến người khác nhưng đều bị Socrates lần lượt khéo léo từ chối. Một hôm, người trợ lý trở về tay không, Socrates thấy vậy liền nói: “Cậu vất vả quá, nhưng những người mà cậu tìm, thực ra đều không bằng...”

“Tôi nhất định sẽ cố gắng hơn nữa,” người trợ lý nói với vẻ khẩn thiết, “Cho dù phải tìm khắp năm châu bốn bể tôi cũng phải tìm được người xuất sắc nhất.”

Socrates chỉ mỉm cười và không nói gì.

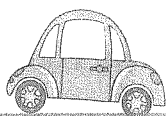

Nửa năm sau, khi Socrates sắp phải từ giã cõi đời mà người xuất sắc nhất vẫn chưa xuất hiện. Người trợ lý nói với vẻ vô cùng áy náy: “Tôi thực sự xin lỗi ngài vì đã làm ngài thất vọng!”

“Người thất vọng là tôi, còn cậu có lỗi với chính bản thân cậu.” Nói rồi Socrates nhắm mắt mất vẻ thất vọng, một lúc lâu sau ông mới nói với vẻ oán trách “Vốn dĩ người xuất sắc nhất chính là cậu, chỉ là cậu không dám tin vào bản thân nên mới không chú ý đến... Thực ra, mỗi người đều là người xuất sắc nhất, khác biệt chỉ nằm ở việc tự nhận thức về bản thân như thế nào, làm thế nào để khai thác và trọng dụng bản thân...”

Người trợ lý nghe xong liền vô cùng hối hận, thậm chí anh đã tự trách mình suốt nửa đời còn lại.

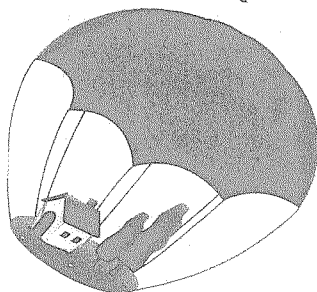

Bài học trưởng thành

Có nhiều khi chúng ta thường dễ dàng nhìn thấy những ưu điểm của người khác. Người này giỏi thư pháp, người kia giỏi thuyết trình... Liệu bạn có từng nghĩ xem bạn giỏi việc gì không? Luôn nhìn thấy ưu điểm của người khác và ngưỡng mộ họ, nhưng lại chưa từng nhìn vào bản thân mình. Nếu đến mình còn không chú ý đến bản thân thì người khác sao có thể chú ý đến bạn chứ? Đến mình còn không phát hiện ra điểm mạnh của mình thì làm sao người khác có thể nhận thấy được? Nếu muốn người khác chú ý, muốn được người khác khẳng định thì trước tiên bạn phải khẳng định bản thân, tin vào chính mình. Tự tin có thể mang lại cho bạn sức mạnh. Khi bạn thể hiện điểm mạnh của bản thân trước mặt mọi người thì người khác cũng sẽ ngưỡng mộ bạn giống như bạn đã ngưỡng mộ họ vậy. Thực ra mọi người đều giống nhau, đều là những người xuất sắc nhất!

NGƯỜI XUẤT SẮC NHẤT

Một cô giáo dạy Văn tại một trường trung học ở Nhật Bản có ra đề thi tốt nghiệp như sau: Hãy viết về ước mơ của bạn.

“Sau này em muốn trở thành giám đốc!” “Sau này em muốn trở thành một nhà khoa học!” “Sau này em muốn trở thành một bác sĩ!” Ước mơ của các học sinh quả thật rất đa dạng, muôn hình muôn vẻ. Khi đang say sưa chấm ngòi bút cho học sinh, cô phát hiện ra có hai bài viết rất đặc biệt, một bài là của Junichi, cậu học sinh có kết quả học tập không được cao nhưng rất tính cách vui vẻ, hòa đồng và bài còn lại là của Ichiro, cậu học sinh có sức khỏe yếu ớt từng mắc bệnh bại liệt.

Junichi đã viết trong bài văn của mình như sau: “Bố

Thực ra tôi rất giỏi

em vốn là một người thợ đóng giày, nhưng bố đã mất khi em còn rất nhỏ, bởi vậy em không có ấn tượng gì về bố cả. Nhưng em nghe nói bố là một người thợ rất giỏi, vậy nên sau này em muốn mình sẽ trở thành người thợ đóng giày ‘giỏi nhất Nhật Bản’. “Còn bài văn của Ichiro thì viết như sau: “Sức khỏe của em không được như mọi người, em không thể làm những việc mà người bình thường có thể làm. May mắn là em có một người họ hàng làm nghề thợ may ở Tokyo.” Em nghĩ: “mặc dù sức khỏe không được như người khác, nhưng nếu cố gắng, nỗ lực, nhất định em sẽ

may được những bộ quần áo đẹp. Sau này em nhất định sẽ trở thành thợ may giỏi nhất Nhật Bản.” Cô mỉm cười, như thể Junichi và Ichiro đã cùng nhau bàn bạc, thống nhất từ trước vậy, đều muốn trở thành người “giỏi nhất Nhật Bản”. Hai em tuy còn nhỏ nhưng đã có những ước mơ thật đẹp. Buổi tối hôm tổ chức lễ tốt nghiệp, Junichi và Ichiro cùng đến nhà gặp cô giáo.

“Thưa cô, em quyết định ngày mai sẽ đi Kanazawa, đến tiệm giấy làm thuê.” Giọng Junichi đầy tự tin.

“Thưa cô, ngày mai em sẽ bắt tàu hỏa đến Tokyo học làm thợ may.” Giọng Ichiro quả quyết.

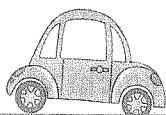
“Vậy là các em đã bắt đầu theo đuổi ước mơ ‘giỏi nhất Nhật Bản’ của mình, con đường làm ‘người giỏi nhất’ ở bất kì lĩnh vực nào cũng đều đầy chông gai và thử thách, nhưng cho dù thế nào thì các em cũng không được sờn lòng đâu nhé.” Nghe xong lời dặn dò của cô, hai chàng thiếu niên gật đầu dứt khoát.

Và họ đã giữ đúng lời hứa, tám năm sau, họ quả nhiên đã trở thành những người thợ đóng giày và thợ may số một

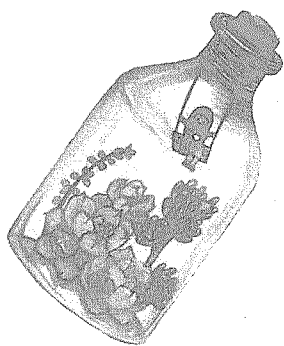
Thực ra tôi rất giỏi

Nhật Bản. Ở Tokyo, chỉ cần nhắc đến tên của Junichi và Ichiro, mọi người đều giơ ngón tay cái lên biểu thị họ là những “người giỏi nhất”.

Bài học trưởng thành

Cho dù là trong lĩnh vực nào cũng có “người giỏi nhất”, chúng ta cần phải phấn đấu để trở thành những người như họ. Tuy con đường để làm người giỏi nhất sẽ có rất nhiều chông gai, nhưng cho dù thế nào thì chúng ta cũng không được sờn lòng. Chỉ cần chúng ta kiên trì, nỗ lực, thì cuối cùng chúng ta sẽ trở thành những người xuất sắc. Nếu cứ tự ti rằng mình không bằng người khác, thì bạn sẽ mãi mãi không bao giờ bằng người ta được. Nhiều lúc thứ cản trở bạn tiến lên phía trước không ai khác mà chính là bạn. Tin tưởng vào bản thân, bạn nhất định sẽ trở thành người giỏi nhất.

VÌ SAO TÔI BỊ TỪ CHỐI CẤP VISA

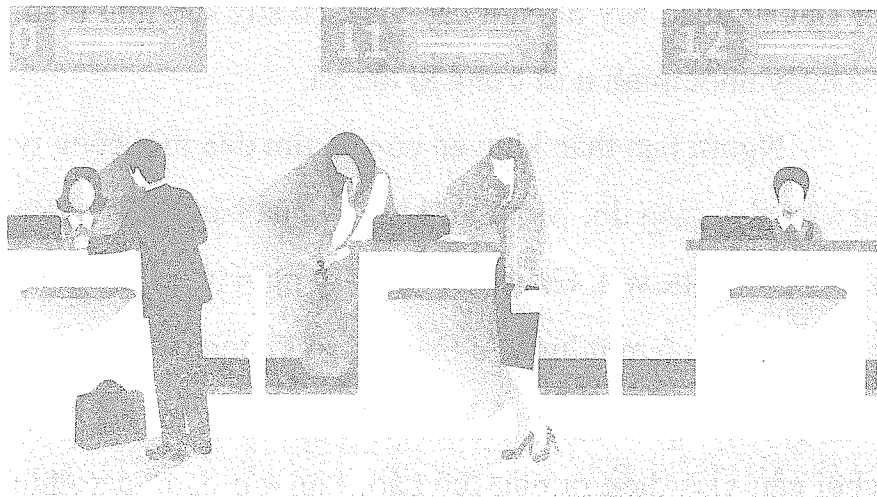
Sau khi tốt nghiệp chuyên ngành kinh tế Đại học quốc gia, Lan ngay lập tức nhận được giấy gọi nhập học khóa nghiên cứu sinh tại Đại học Harvard. Mọi thứ đến với cô vô cùng thuận lợi, tất cả đã chuẩn bị xong chỉ còn chờ ngày sang Mỹ nhập học. Nhưng không ngờ cô hai lần liên tiếp bị Đại sứ quán Mỹ từ chối cấp visa, cô suy sụp tinh thần, cả ngày nhốt mình ủ rũ trong kí túc xá.

Người bạn thân khuyên cô nên tìm đến một công ty tư vấn nhờ giúp đỡ. Nghe lời khuyên của bạn, cô tìm đến một công ty tư vấn. Giám đốc công ty nhìn lướt qua hồ sơ xin visa của cô một lượt thì thấy hồ sơ không có vấn đề gì cả, sau đó ông yêu cầu cô kể lại chi tiết xem hai lần bị từ chối cấp visa diễn ra như thế nào. Lan cúi đầu, mắt nhìn

chằm chằm xuống đất, giọng lí nhí kể lại. Khi cô còn chưa nói xong thì vị giám đốc đã ngắt lời, nói: “Thôi cô không cần phải kể nữa, tôi hiểu vấn đề cô đang gặp phải rồi.”

Thì ra, vì là người hướng nội, nên Lan không giỏi về kĩ năng giao tiếp, hễ nói chuyện với người lạ cô lại đỏ ửng mặt, mắt không dám nhìn thẳng vào người đối diện, điều này tạo cho người khác cảm giác cô là một người thiếu tự tin. Dựa vào kinh nghiệm của mình, vị giám đốc khuyên cô: “Bắt đầu từ hôm nay, cô hãy tập ba việc này cho tôi— Ngẩng đầu lên, mắt nhìn thẳng và nói to rõ ràng.”

Hai tuần sau, cô đến Đại sứ quán Mỹ xin visa lần thứ ba, với những gì đã được tập tại công ty tư vấn, cộng với

quyết tâm cao độ của mình, Lan ngẩng cao đầu, mắt nhìn thẳng vào nhân viên xét duyệt visa, giọng to rõ ràng và trả lời trôi chảy mọi câu hỏi. Nhân viên xét duyệt visa tỏ vẻ nghi ngờ, ông xem lại ghi chép về hai lần bị từ chối trước của cô, miệng lẩm nhẩm: “Thiếu tự tin, ăn nói lấp bắp, không dám nhìn thẳng vào người đối diện,” hình như đây là người khác chứ không phải người vừa được mô tả thì phải. Cuối cùng, ông mỉm cười nói: “Cô thật sự rất xuất sắc, chúng tôi không có lí do gì để từ chối cấp visa cho cô cả, chào mừng cô đến với nước Mỹ.” Cả quá trình này chỉ diễn ra trong đúng năm phút.

Bài học trưởng thành

Khi chúng ta tin tưởng vào bản thân mình, người khác cũng sẽ gieo mầm sự tin tưởng của họ lên chúng ta.